

Στα στενά
σοκάκια
της
ελπίδας...

...οι μέρες
του Μάη
μένουν
ζωντανές

30 Χρόνια πριν. Μάης του '68. Οι αγώνες ανθίζουν ανά τον κόσμο. Μέσα από τα πύρινα οδοφράγματα, τις μεγαλειώδεις πορείες, τις απεργίες, τις συγκρούσεις, η μαμή της ιστορίας φέρνει στο φως μια καινοτόμα ανατροπή στο υπάρχον. Μια σκέψη δηλώνεται, γίνεται συνείδηση, αναταράσσει τα "μικροαστικά σαλόνια" και τον "ύπνο δικαίου" των αρχόντων. Ο κόκκινος απ' τις φωτιές αέρας της Ευρώπης αντανakλάται στη Μαύρη ήπειρο και αντιφεγγίζει στην νοτιοανατολική Ασία. "Ο κόσμος καίγεται".

30 χρόνια μετά. Μάης του '98. Από τη φωτιά του '68, θα 'λεγε κανείς πως έμειναν οι στάχτες να σκονίζουν ένα ράφι ιστορίας. Ο κόσμος καίγεται. Αυτή τη φορά όχι από τις σπίθες της ανατροπής αλλά από τη λαίλαπα του νεοφιλευθερισμού. Περιπαίζοντας το ΜΑΗ, η ΜΑΙ υφαίνει τον ιστό της, γύρω από κάθε δικαίωμα, κάθε ανθρώπινη ελευθερία και αξιοπρέπεια. Η ανεργία μόνιμος μανδύας των φτωχών που αυξάνονται και πληθύνονται. Οι μετανάστες σε κλοιό ανθρωπόμορφων φιγούρων χωρίς μνήμη και ανθρωπιά, πολεμούν εντός και εκτός των πυλών του φρουρίου της "Σένγκεν". Το 8ωρο γίνεται "λάστιχο" για να τεντωθεί ή να μαζευτεί ώστε να χωρέσει στη Λευκή Βίβλο. Οι αγώνες αρχίζουν και τελειώνουν στην πόρτα κάποιου υπουργείου. Ο κάθε αγώνας με παρωπίδες για να μην πέσει πάνω στον άλλο. Πρωτομαγιά που έρχεται. Στο ημερολόγιο λέει "εργατική αργία". Και ο "Μάης" αρχίζει και τελειώνει σε μία ή και παραπάνω Πρωτομαγιάτικες πορείες. "Απεργία και όχι Αργία" λέει μια παλιά προκήρυξη ενός συνδικάτου.

Ίσως η αναζωπύρωση και μιας σπίθας από τη φωτιά του ΜΑΗ, φτάνει να φωτίσει το σκοτεινό αύριο όχι μέσα από τις οθόνες αλλά στους φυσικούς της χώρους, το δρόμο, τα εργοστάσια, τα σχολεία ...την απλή καθημερινότητά μας.

Άλλωστε το παιδικό χαμόγελο δεν μπορεί να σβηστεί από καμιά συμπληγάδα.

Villa Βαρβάρα

Ήταν μόνο η αρχή...

"Την Τρίτη 28 Απρίλη, στη Θεσσαλονίκη, πραγματοποιήθηκε δυναμική πορεία αλληλεγγύης στη Βίλλα Βαρβάρα. Ήταν μια πορεία που, τόσο από άποψη συμμετοχής, όσο και από δυναμισμό, είχε χρόνια να συμβεί στην πόλη. Πάνω από 500 άτομα, απηφώντας τον κλοιό από τα ΜΑΤ και το κλίμα αστυνομοκρατίας που είχε επιβληθεί τις προηγούμενες μέρες στη Θεσσαλονίκη, αφού πρώτα συγκεντρώθηκαν στην Καμάρα, κατευθύνθηκαν προς τη Βίλλα Βαρβάρα, φωνάζοντας συνέχεια συνθήματα, με ένταση και παλμό..."

σελ. 5 και 8

Θέμα

Στάσεις απέναντι στο στρατό

σελ. 6 και 7

Ιστορία

Φωτογραφικό αφιέρωμα στο Μάη του '36

σελ. 11

Ανάλυση

Μια φορά κι ένα καιρό ήτανε μια φυλή που είχε τέσσερις λέξεις...

Ένα οδοιπορικό σε τρία χωριά στα ελληνοαλβανικά σύνορα. Μια πραγματικότητα που διαιρείται σε τρεις κόσμους, ένας κόσμος που θυματίζεται σε τρία διαφορετικά κομμάτια. Και που συνοψίζεται σε μία λέξη: εκμετάλλευση.

σελ. 12

Διεθνή

- **Δανία:** μαζικές απεργίες για πρώτη φορά μετά από 13 χρόνια.
- **Περου:** απεργία πείνας φυλακισμένων μελών του MRTA.
- **Γουατεμάλα:** απεργίες σε μπανανοφυτείες

σελ. 9-10

καιροί χάρτινης αστυνομίας

Είναι κοινοτυπία να ειπωθεί ότι ο τύπος, έντυπος και ηλεκτρονικός, που με τόση ευκολία καταδίκαιζε τη δολοφονία του νιγηριανού μετανάστη το προηγούμενο Σάββατο, είναι ένας από τους ηθικούς αυτουργούς της πράξης. Και όμως τις τελευταίες 15 μέρες τα δημοσιεύματα περνούν από την μια μέρα στην άλλη από τα ρατσιστικά παραληρήματα στους αντιρατσιστικούς παροξυσμούς.

Και προσπερνώντας τον γαλλικό Μάη στον "Επενδυτή" και τον Μαρξ στο "Βήμα", η χάρτινη αστυνομία του καιρού μας προετοιμάζει την επέλαση της πραγματικής. Μια κοινωνία στο στόχαστρο με την υιοθέτηση των αμερικάνικων πρακτικών καταστολής. Από την "Ελευθεροτυπία" στην ελευθεροτυπία, η απόσταση είναι τόσο μεγάλη, όσο του "Εψιλον" από τον Μάη. Η του Ariel από την καθημερινή ζωή...

★ ...υπήρχε πολύ βρωμιά (...) έκαναν πρόχειρες επισκευές στο κτίριο.

Αγγελιοφόρος, Παρασκευή 24 Απρίλη, ανώνυμο άρθρο για τη Villa Barβάρα.

★ ...ο συγκεκριμένος χώρος είχε μετατραπεί (...) και σε στέκι διακίνησης ναρκωτικών.

Αυριανή, Τρίτη 26 Απρίλη, άρθρο για τη Villa Barβάρα.

★ ...περίπου 200 άτομα πραγματοποιήσαν χθες στη Θεσσαλονίκη πορεία διαμαρτυρίας...

Αγγελιοφόρος, Τετάρτη 29 Απρίλη, ανώνυμο άρθρο για την πορεία 500 ατόμων για τη Villa Barβάρα.

★ ...στα μέτρα που έχουν εξαγγελθεί για την ασφάλεια του επιβατικού κοινού (...) υπάρχουν ειδικό καθαρέφτες (...) και φωτοκύτταρα (...) αναμένονται και νέα μέτρα όπως η τοποθέτηση ειδικής κάμερας (...) Πάντως το επιβατικό κοινό επισημαίνει ότι...

Μακεδονία, Παρασκευή 24 Απρίλη, άρθρο για τον εκσυγχρονισμό των αστικών συγκοινωνιών στη Θεσσαλονίκη.

★ ...η ταχύτητα ανόδου των εξαγωγών μας στην τουρκική αγορά (...) σίγουρα θα έχει επιπτώσεις στις ελληνοτουρκικές διπλωματικές σχέσεις (...) στον οικονομικό χώρο της πρώην ενιαίας Γιουγκοσλαβίας η άνοδος των ελληνικών εξαγωγών πλησιάζει τα όρια του «μπούμ»...

Βήμα, Κυριακή 26 Απρίλη, άρθρο για τις ελληνικές εξαγωγές στα Βαλκάνια.

★ Η ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ, τιμώντας τη μνήμη και το έργο του, ψέγει την κυβέρνηση γιατί «αρνήθηκε να χαρακτηρίσει ως αργία στις ΔΕΚΟ την ημέρα ταφής του μεγάλου Έλληνα πολιτικού», κάνοντας λόγο για «ασέβεια στη μνήμη του εκλίνοντος».

Ελευθεροτυπία, Παρασκευή 24 Απρίλη,

★ Ώρα με την ώρα, μέρα με τη μέρα, θεριεύει σ' όλη τη χώρα αγωνιστικός άνεμος...

Ριζοσπάστης, Παρασκευή 24 Απρίλη.

★ Είναι πλέον σήμερα κοινοτυπία να διαπιστώνει κανείς ότι ο γαλλικός Μάης ήταν μια «υγιής» αντίδραση του ίδιου του αστικού καθεστώτος προκειμένου να διασωθεί από τους κλυδωνισμούς που γνώρισαν άλλες κοινωνίες με μικρότερη αστική παράδοση. (...) Οι εξεγέρσεις στο μέλλον, το ξέρουμε, δεν θα γίνονται για να αλλάξουν την κοινωνία, αλλά για να ενσωματωθούν σ' αυτήν.

Επενδυτής, Σάββατο 25 Απρίλη, άρθρο για τον γαλλικό Μάη.

Η φωτογραφία δείχνει ένα απορρυπαντικό. Πρόκειται όμως για καραμπινάτη γκρίζα διαφήμιση μιας «έγκυρης» εφημερίδας: του «Βήματος» της προηγούμενης Κυριακής. Πιο συγκεκριμένα, στο ένθετο «Το άλλο βήμα» του τελευταίου φύλλου, υπήρχε μια σελίδα με μοτί «Καθημερινή ζωή» και τίτλο «Η ιστορία της φούστας μου». Άσχετα με το γεγονός ότι οι φούστες δεν έχουν και πολύ μεγάλη σχέση με την καθημερινή ζωή, το ίδιο το άρθρο δεν είχε κι αυτό πολύ μεγάλη σχέση με τις φούστες. Απλά υποστήριζε ότι οι φούστες πρέπει να πλένονται στους 40° C. Και επειδή δεν καθαρίζουν εύκολα σ' αυτή την θερμοκρασία, ιδού και η διαφήμιση της φωτογραφίας, που καταλάμβανε πάνω από ένα τρίτο της σελίδας.

Η χάρτινη αστυνομία έχει την εντύπωση ότι και μπορεί να καθυποτάξει την ελεύθερη σκέψη και να εκτρέψει την επιθυμία σε κατανάλωση σκουπιδιών. Η απάντηση βρίσκεται στα δελτία κυκλοφορίας και τηλεθέασης: 100.000 φύλλα καθημερινά χάθηκαν για τον τύπο τον τελευταίο μόλις χρόνο, ενώ κατά 300.000 μειώθηκαν οι τηλεθεατές τις τελευταίες 15 μέρες. Η πώση αναμένεται να συνεχιστεί.

ΥΓ: Συμβουλές προς διαφημιστικά γραφεία: στις γκρίζες διαφημίσεις δεν μπορεί να μπαίνει διαφορετικό γράμμα και διάστοιχο απ' αυτό της εφημερίδας. Ούτε και να γίνονται ξεγυρίσματα, ενώ στις υπόλοιπες σελίδες του φύλλου δεν συνηθίζονται.

Ημερολόγιο καταστροφών

ΠΕΜΠΤΗ 23 ΑΠΡΙΛΗ

95% ΟΧΙ (και 73% συμμετοχή) στο δημοψήφισμα στη Σερβία για διεθνείς διαπραγματεύσεις για το Κοσσυφοπέδιο. Πρόσφυγες στην Αλβανία.

ΧΙΛΙΟΙ οδηγοί φορτηγών και φοιτητές σε διαδήλωση στο Μπρισμίν, στην Αυστραλία, για αλληλεγγύη στους λιμενεργάτες της ΜUA. Μπλοκάρισμα των φορτίων -που φορτώθηκαν από απεργοσπάστες κατά την διάρκεια της απεργίας- σε δεκάδες λιμάνια σ' όλο τον κόσμο.

76 ΝΕΚΡΟΙ και 20.000 πρόσφυγες από επίθεση ανταρτών Χούτου σε οικισμό έξω από την πρωτεύουσα του Μπουρούντι. Συνολικός αριθμός θυμάτων από το '93: 150.000.

ΡΩΓΜΕΣ στον πυρηνικό αντιδραστήρα του Τσέρνομπιλ. Ακόμη, σε πυρηνικούς αντιδραστήρες στη Ρωσία και στη Λιθουανία. Σε τελικό στάδιο και τα σχέδια για την ανέγερση πυρηνικού σταθμού στην Τουρκία.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ ότι οι κρατούμενοι της Γ πτέρυγας των φυλακών Κορυδαλλού χτυπήθηκαν άγρια από την αστυνομία κατά την διάρκεια της τελευταίας εξέγερσης.

ΤΡΙΑ θύματα σε εργατικό ατύχημα στα ναυπηγεία Αυλίδας, ένας εργάτης σε κρίσιμη κατάσταση. Πυρκαγιά στις αποθήκες της "SATO". Ένας πυροσβέστης νεκρός, καταγγελίες ότι το κτίσμα ήταν αυθαίρετο.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 24 ΑΠΡΙΛΗ

ΑΠΕΙΛΕΣ για λουκέτο απευθύνει -μέσω των ΜΜΕ- η κυβέρνηση για την "Ολυμπιακή".

8.500 αδιόριστοι εκπαιδευτικοί (από τους 130.000) έχουν υποβάλλει αίτηση για τον διαγωνισμό του υπουργείου Παιδείας.

ΣΑΒΒΑΤΟ 25 ΑΠΡΙΛΗ

ΑΓΡΙΑ ρατσιστική δολοφονία νιγηριανού μετανάστη στο Περιστέρι.

ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΑΠΡΙΛΗ

ΠΥΡΑ με βαρέα όπλα από τον γιουγκοσλαβικό στρατό σε αλβανικά χωριά στο Κοσσυφοπέδιο. Δεκάδες νεκροί σε συγκρούσεις του γιουγκοσλαβικού στρατού με αλβανούς ένοπλους. Μεγάλες συγκεντρώσεις στρατευμάτων και στις δυο πλευρές των αλβανογιογκοσλαβικών συνόρων.

ΜΕΓΑΛΗ άνοδος της ακροδεξιάς σε τοπικές εκλογές στην ανατολική Γερμανία.

ΔΕΥΤΕΡΑ 27 ΑΠΡΙΛΗ

ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ μεταξύ σέρβων, κροατών και μουσουλμάνων στη Βοσνία.

ΕΝΑΣ εργάτης νεκρός και δύο τραυματίες σε αντλιοστάσιο στη Δράμα. Τρεις ακόμη τραυματίες σε υφαντουργείο στη Θεσσαλονίκη.

ΤΡΙΤΗ 28 ΑΠΡΙΛΗ

ΠΟΡΕΙΑ αλληλεγγύης 500 ατόμων για τη Villa Barβάρα στη Θεσσαλονίκη.

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ νιγηριανών μεταναστών στο Περιστέρι για τη δολοφονία του Σαββάτου.

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ 20.000 αλβανών στην Πρίστινα.

Κάτοπτρα και αντικατοπτρισμοί

Το μεγαλύτερο πρόβλημα είναι μια κακώς εννοούμενη ανοχή, που κυρίως η αστυνομία δείχνει απέναντι στα μικρά, αλλά και τα μεγάλα εγκλήματα. (...) καμιά ανοχή ακόμη και στην πιο απλή παράβαση (...) αλλά και από τους απλούς πολίτες, που έχουν δίκαια παράπονα από την ελλιπή στατή αστυνόμευση (...) Τη θεωρία της «σπασμένης βιτρίνας» καλείται να υιοθετήσει ο υπουργός Δημόσιας Τάξης (...) Τη ριζοσπαστική αυτή θεωρία υιοθέτησαν πριν από μερικές μέρες, κατά την ετήσια συνέλευσή τους, οι αξιωματικοί της αστυνομίας του Λεκανοπεδίου Αττικής και με το ψήφισμα...

Τέσσερα (!) διαφορετικά κείμενα στον "Επενδυτή" της προηγούμενης βδομάδας εκθειάζαν το αμερικανικό μοντέλο της «μηδενικής ανοχής» και καλούσαν άμεσα την κυβέρνηση να το υιοθετήσει. Οι θεωρίες του αμερικανού πολιτικού επιστήμονα Τζέιμς Γουίλσον προβλήθηκαν τόσο θερμά από μια εφημερίδα με στενότερους δεσμούς με δύο κρίσιμα υπουργεία, τα Δημόσιας Τάξης και Εθνικής Άμυνας, γι' αυτό και κάθε άλλο παρά αδιάφορα μπορεί να προσπεραστούν.

Φυσικά, είναι αφέλεια να πιστέψει κανείς ότι είναι η καλή εφημερίδα που προσπαθεί να επιρρεάσει την πολιτική του υπουργείου Δημόσιας Τάξης. Η δημοσίευση της ειδήσεως σημαίνει ότι μια τέτοια στρατηγική έχει αναλυθεί επαρκώς από κλιμάκιο του υπουργείου και της αστυνομίας, έχουν ήδη επικεντρωθεί κάποιοι στόχοι και υπάρχει ένα στοιχειώδες οργανωμένο σχέδιο. Η εφημερίδα χρησιμοποίησε στο τελευταίο στάδιο του πρώτου μέρους: προπαγάνδα και εντοπισμός αντιδράσεων. Όλα τα παραπάνω σχετίζονται -βέβαια- με την απόφαση της κυβέρνησης να διαθέσει επιπλέον 300 δις για την ενίσχυση της αστυνομίας τα τρία επόμενα χρόνια. Και ταυτόχρονα, να χαράξει μια νέα «εκσυγχρονισμένη» πολιτική καταστολής.

Οι αμερικανικές πρακτικές καταστολής -πρότυπο και για τον ελληνικό εκσυγχρονισμό- είναι οι πιο σκληρές στον κόσμο. Σε κάποιες πολιτείες, καταδίκη σε ισόβια αν κάποιος διαπράξει τρία αδικήματα (άσχετα αν το τελευταίο του αδικήμα είναι η κλοπή π.χ. μιας πίτσας), σε άλλες πολιτείες μεγάλος αριθμός εκτελέσεων, στη Νέα Υόρκη άμεση καταστολή και πολύ αυστηρές ποινές και για τα πιο μικρά πλημμελήματα (π.χ. σπάσιμο ενός τζαμιού), σε όλη την έκταση των ΗΠΑ ιδιωτικές φυλακές ασφαλείας και μια γενικευμένη τάση για χρήση των κρατούμενων ως φτηνό εργατικό δυναμικό (ακριβώς όπως και στην Κίνα).

Μια τέτοια πολιτική δεν μπορεί να υλοποιηθεί χωρίς τον εναγκαλισμό της από τα ΜΜΕ. Προϋποθέτει την συστηματική καλλιέργεια της αντίληψης μιας κοινωνίας διαλυμένης σε άτομα, χωρίς μηχανισμούς αυτοοργάνωσης και αυτοπροστασίας. Μιας κοινωνίας όπου η μόνη οργανωμένη συλλογική δράση είναι αυτή μιας αόρατης και πανίσχυρης μαφίας. Και όπου το τελευταίο προπύργιο της κοινωνικής οργάνωσης που απομένει δεν είναι άλλο από το κράτος. Είναι δεδομένο ότι τα ελληνικά ΜΜΕ κάνουν ότι μπορούν προς αυτή την κατεύθυνση.

Μ.Κ.

AGENDA

Εκδηλώσεις...

• Κυριακή 3/5, 19:30, εκδήλωση-συζήτηση με θέμα: «**Εργαζόμενοι και άνεργοι στην εποχή της ελαστικοποίησης**». Συμμετέχουν: μετανάστες, Ανεργία SOS, Ταξική Παρέμβαση Εργαζομένων στους Η/Υ και άλλες συλλογικότητες από εργασιακούς χώρους. Η εκδήλωση γίνεται στο **Αυτόνομο Στέκι Νεολαίας** (Ζωοδόχου Πηγής 19β, Εξάρχεια).

Εκδόσεις...

• «3η Γενιά - έμμηνη εφημερίδα του δρόμου» Απρίλης '98, νο 10.
• «Ο Αναρχικός» Δελτίο Πληροφόρησης, τεύχος 151 (21/4/98).
• «Urban Growth Disease - έντυπη μόλυνση του μητροπολιτικού πεδίου». Περιοδικό, Απρίλης '98.
• «Yerebatan - μικρή μυθιστορία» του Γιάννη Μπουκεσίδη. Μικρή νουβέλα από τις εκδόσεις Βιβλιοπέλαγος.

Ημέρα κρατούμενων

Βρυξέλλες, 4-4-98

Αγαπητοί φίλοι και σύντροφοι,

Από την ημέρα της σφαγής περισσότερων από 300 περουνιανών επαναστατών στις φυλακές El Fronton, Lurigancho και El Callao, στις 19 Ιουνίου του 1986, η ημερομηνία 19 Ιουνίου έχει γίνει «Ημέρα των επαναστατών κρατούμενων» και ευκαιρία πολλών διαδηλώσεων σε πολλές χώρες. Όπως η «Διεθνής Ημέρα επαναστατών κρατούμενων» που οργανώνεται κάθε χρόνο στο Μιλάνο, και συνενώνει διάφορες ομάδες αλληλεγγύης σε κομμουνιστές, αναρχικούς, αντιφασίστες και αντιιμπεριαλιστές κρατούμενους, μία πρώτη «Διεθνής Ημέρα» οργανώθηκε τον περασμένο χρόνο στο Βέλγιο, με τη συμμετοχή αντιπροσωπειών από τη Γαλλία, την Ελβετία, τη Γερμανία, την Ιταλία, και την Ολλανδία.

Αυτό το χρόνο, μία δεύτερη έκδοση της «Διεθνούς Ημέρας Επαναστατών Κρατούμενων» θα συνδιοργανωθεί από τον Αναρχικό Μαύρο Σταυρό της Ghent και τους Φίλους Κομμουνιστών Κρατούμενων από τις Βρυξέλλες. Αυτή η συνδιοργάνωση και η εμπειρία της πρώτης «Ημέρας» θα μας επιτρέψει, ελπίζουμε, να πετύχουμε τους στόχους αυτής της πρωτοβουλίας που είναι οι εξής:

1. Να δώσει όσο το δυνατό περισσότερες μαχητικές πληροφορίες σχετικά με τους κρατούμενους. Η «Ημέρα» θα ανακοινωθεί μέσω του τύπου, μέσω αφισών και προκηρύξεων. Αντιπρόσωποι των διαφορετικών ομάδων που θα παρίστανται θα μιλήσουν ο ένας μετά τον άλλο στο κοινό για να εκθέσουν την κατάσταση των διαφόρων επαναστατών κρατούμενων, να απαντήσουν σε ερωτήσεις πάνω στο θέμα, και να προτείνουν εκδηλώσεις αλληλεγγύης.

2. Να βελτιώσει τις σχέσεις και να δυναμώσει τους δεσμούς μεταξύ διαφορετικών δυνάμεων που υποστηρίζουν κρατούμενους. Κύκλοι συζητήσεων θα οργανωθούν ώστε να δοθεί η ευκαιρία σε αντιπροσωπείες και άτομα να συναντηθούν, να σχεδιάσουν τακτική συνεργασία και αμοιβαία βοήθεια, και να θέσουν από κοινού τα ερωτήματα για μία πιθανή τρίτη «Ημέρα» μέσα

στο 1991.

3. Να επιτρέψει τη διανομή εκδόσεων σχετικά με τους κρατούμενους και τους αγώνες τους. Οι ομάδες που θα παρίστανται θα έχουν δικό τους χώρο και εκείνες που δεν θα έχουν τη δυνατότητα να στείλουν αντιπροσωπεία μπορούν να στείλουν στους διοργανωτές τις εκδόσεις τους που θα εκτεθούν στο κοινό και ένα μήνυμα, κάλεσμα ή ανακοίνωση, που θα διαβαστούν κατά τη διάρκεια της συνάντησης και θα εκδοθούν στην μπροσούρα της «Ημέρας».

4. Κατά τη διάρκεια της ημέρας θα γίνει μία έκθεση έργων επαναστατών κρατούμενων από διαφορετικές χώρες.

5. Η «Ημέρα» μπορεί να αποτελέσει ευκαιρία για άλλες δραστηριότητες -και καλούμε όλα τα άτομα και τις ομάδες που ενδιαφέρονται να συμμετάσχουν να το δηλώσουν έγκαιρα με τις προτάσεις και τις επιθυμίες τους.

Η «Ημέρα» μπορεί να είναι ευκαιρία για την οργάνωση μιας συνέντευξης τύπου.

Η «Διεθνής Ημέρα Επαναστατών Κρατούμενων του 1998» θα οργανωθεί το Σάββατο, 20 Ιουνίου, από τις 12.00 ως τις 21.00, στο Demokrazy, Reynaertstraat, 9000 Ghent. Αντιπροσωπείες από το εξωτερικό που το επιθυμούν μπορούν να αναμένονται κατά την άφιξη τους στις Βρυξέλλες από τους διοργανωτές.

Ελπίζουμε, αγαπητοί φίλοι και σύντροφοι, ότι θα συνεισφέρετε όλοι στην επιτυχία αυτής της πρωτοβουλίας, πρωταρχικά με την παρουσία σας, και έπειτα με την αποστολή υλικού και την προώθηση της πρωτοβουλίας.

Διοργάνωση:

Anarchist Black Cross - Ghent

Pb 244

9000 Ghent

Belgium (αναφέρετε μόνο τη διεύθυνση)

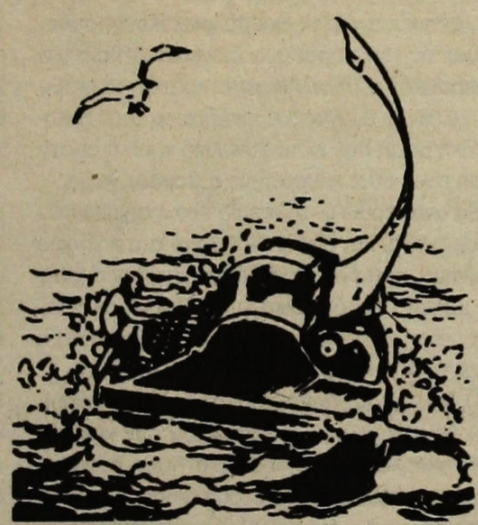
Association of Parents and Friends

of the Communist Prisoners

Pb 6

St Gilles 1 - 1060 Bruxelles

Belgium

Περί απαξίωσης και υπεροψίας

Μιλάμε για το λόγο. Το γραπτό λόγο. Το λόγο που θεωρεί συλλήβδην τους άλλους (π.χ. στις Ράχες Ικαρίας και στο Παλιοκεραμύδι) «μικρομεσαίους μαλάκες» *. Το λόγο που τόσο εύκολα μιλά για έλληνες «που είναι κάτι χειρότερο», όπως οι άλλοι από την αντίπερα όχθη μιλούν για αλβανούς εγκληματίες. Το λόγο που ζει για «την εκδίκηση» *, το λόγο που ονειρεύεται κρεμάλες («είναι πολλοί δε φτάνει το σκονί» *). Λόγος οργισμένος, όχι γλυκανάλατος. Που λέει τα πράγματα έξω από τα δόντια. Χύμα και τσεκουράτα. Που με ζωγόνο μίσος αναλαμβάνει δράση «έξω, στους δρόμους της πόλης» *. Εκδικητής στο πλευρό των αδυνάτων που χρήζουν προστασίας. Κάτοχος της αλήθειας.

Τα μ.μ.ε. -με πρώτη την τηλεόραση- κατασκευάζουν την εικόνα μιας επαρχίας αλβανοφύλων κουμπουροφύλων αποσιωπώντας τις άλλες

φωνές, τις φωνές της άλλης επαρχίας. Τα μ.μ.ε. δεν θα προβάλλουν το παράλληλο δημοτικό συμβούλιο αλλοδαπών στα Χανιά, τις κάθε άλλο παρά ξενοφοβικές καταγγελίες κοινοταρχών στην Ικαρία την επομένη του επεισοδίου, τη φωνή του εκπολιτιστικού συλλόγου στο Παλιοκεραμύδι. Όχι ότι αυτές οι αντιδράσεις σηματοδοτούν την κοινωνική αλληλεγγύη και αλληλεγγύη. Όχι βέβαια. Αλλά να: Αν τα μ.μ.ε. πλασάρουν τους «κακούς κοινοταρχές» και θάβουν τους «καλούς επαρχιώτες», το κάνουν γιατί η εικόνα των «κακών» πουλάει περισσότερο στα δελτία των οχτώ και κάτι. Εικόνα που πουλά και αυτοαναπαράγεται, όπως διαπιστώσαμε στη ζωντανή κάλυψη των κυλιόμενων ρατσιστικών αντιδράσεων, και που δημιουργεί το Γεγονός, την κυρίαρχη τηλεοπτική εικόνα των ημερών (μέχρι να πεθάνει ένας αρχιεπίσκοπος και να αλλάξει το σκηνικό), χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν επικρατούν στην κοινωνική πραγματικότητα ξενοφοβικές αντιλήψεις.

Εμείς, που Ο-Πολιτισμός-μας-Είναι-Ανώτερος-από-το-Δικό-τους, τι κάνουμε; Μήπως τελικά υιοθετούμε την ψευδή γενίκευση των μ.μ.ε.; Μήπως, δηλαδή, αποδεχόμαστε ως πραγματική την «πραγματικότητα» που δημιουργούν, χωρίς να την αμφισβητούμε, κατακεραυνώνοντάς την όχι ως ψευδή, αλλά ως κακή; Εκτός κι αν στ' αλήθεια πιστεύουμε ότι οι αλβανοφάγοι λυμαίνονται την ύπαιθρο, όπως κάποιες φορές πιστεύαμε ότι οι φασίστες λυμαίνονται την πόλη. Πώς είπατε; Κριτικός λόγος στα μ.μ.ε.;...

Εμείς, που Ο-Πολιτισμός-μας-Είναι-Ανώτερος-από-το-Δικό-τους, μήπως αποδεχόμαστε τους φυλετικούς διαχωρισμούς από την ανάποδη; Μήπως με πραγματική αλληλεγγύη αντιμετωπίζουμε τους μετανάστες και με ανάλογη απόστροφη τους «μέσους έλληνες μαλάκες» * (λες και «μέσοι αλβανοί μαλάκες» δεν υπάρχουν).

Στη Μνήμη του Γιάννη Πασχάλη
(έφυγε στις 21 Απριλίου του 1997)

Πήγαμε στις κηδείες των φίλων μας.
Με μαύρα πέτινα μπουφάν.
Μεγάλη Βδομάδα - και μεις κρυώναμε.
Κι από θα συνεχιστεί.
Θα πηγαίνουμε πάντα να τους αποχαιρετάμε.
Ένας - ένας θα φύγουμε όλοι.
Να μείνει μόνο αυτό που ήμαστε
- όταν ήμαστε όλοι μαζί - παρόντες.
(Ακούς Κατερίνα;)

Με τα μαύρα πέτινα μπουφάν
στις πλατείες και στους δρόμους.
Ανάβουμε κερί στα χρόνια εκείνα,
ανάμεσα στο '73 και στο '79.
Δεν θα ξεχάσουμε ποτέ.
Αλλά το δείχνουμε πια μόνο στις κηδείες.

Το πιστέψαμε τότε.
Πως θα ήμαστε για πάντα μαζί.
Εμείς και άλλοι πολλοί.
Όλοι - εκτός απ' τους πουλημένους.
Πάρα πολλοί.
Τόσοι πολλοί, που δεν θα χωράγαμε πια
στις πλατείες και στους δρόμους.
Που τα οικοδομικά τετράγωνα θα άνοιγαν,
θα παραμέριζαν από την πύξή μας,
για να περάσουμε.

Στο τέλος μέναμε μονάχοι μας.

Δεν βλέπαμε πια.
Στις πλατείες δεν συναντάμε γνωστούς.
Βρισκόμαστε μόνο στις κηδείες.
Μπορεί να κρυώνουμε,
αλλά μην μας παρεξηγήσετε:
Δεν είμαστε ένας ψυχρός όχλος
ή, τουλάχιστον, δεν είμαστε μόνον αυτό.
(Ακούς Τεοντό;)

Αγαπηθήκαμε και τότε μπορούσαμε
-και πράγματι μπορούσαμε-
απλώς και μόνο γιατί πιστεύαμε
πως μπορούσαμε.

Με μαύρα πέτινα μπουφάν
πηγαίναμε στις κηδείες κάτι άνοιξες.
Κι ήμαστε και πάλι μαζί.

Μιχαήλ Πρωτοψάλτης

Μήπως, όπως για τους άλλους ο «μέσος αλβανός» είναι κλέφτης από κούνια, έτσι για μας ο «μέσος έλληνας» είναι «γλύφτης από κούνια» *; (Αλήθεια τι σημαίνει «μέσος έλληνας»; Αποτελεί κοινωνιολογικό όρο, ή μήπως η επαναστατική φρασεολογία έχει εμπλουτιστεί από τη γλώσσα της κυριαρχίας;)

Εμείς, που Ο-Πολιτισμός-μας-Είναι-Ανώτερος-από-το-Δικό-τους, μήπως όταν μιλούμε για τους «φιλήσυχους πολίτες που σέρνουν τα κορμιά τους στα εργοστάσια της παραγωγής και της κατανάλωσης» *, έχουμε εξασφαλίσει ότι τα δικά μας τα κορμιά ορθώνονται περήφανα στις κολεκτίβες και τις συνεργατικές που στήσαμε στις μητροπόλεις μας έξω από την κοινωνία της κατανάλωσης;

Εμείς, που Ο-Πολιτισμός-μας-Είναι-Ανώτερος-από-το-Δικό-τους, μήπως τελικά χλευάζουμε τα «κωλοχώρια των ελληναράδων» * ισοπεδωτικά με περισσή ευκολία, με περισσή πρωτευουσιάνικη μαγκιά; Είμαστε «συνειδητά ξένοι» *, λέμε, «πλάι στους μετανάστες» * που τόσα κάναμε γι' αυτούς.

Αδελφός μετανάστης
από ένα κωλοχώρι της βαλκανικής
(και κατά ΑΛΦΑ, Κ.Τ.)

*: από την προκήρυξη με τίτλο «Είμαστε όλοι μετανάστες» που δημοσιεύτηκε στο φύλλο 129

Υ.Γ.: Οι παραπάνω σκέψεις γράφτηκαν με αφορμή τα κείμενα «Είμαστε όλοι μετανάστες», «...και οι αντιρατσιστικές κινήσεις» (φύλλο 129, σελ. 1-2 και 4) καθώς και το σημείωμα στη βάση της 3ης σελίδας του φύλλου 130, εκκινώντας από την Απαξίωση και την Υπεροψία και επιχειρώντας τη διάκριση του δόσους, από το δέντρο και το δάχτυλο.

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ: • ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ» (τηλ.: 3802040), «ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ» (τηλ.: 3608635). • ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίστου 7, πλ. Κουλέ Καφέ, Αντ. Πόλη) ΚΑΙ ΣΤΟ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ «ΝΑΥΤΙΛΟΣ» (Πατριάρχου Ιωακείμ 13, τηλ.: 257364). ΕΠΙΣΗΣ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ, ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 8:00 - 10:00 μ.μ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118 343601-22 ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ.

Αλφα

ΕΤΟΣ 4ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 131

ΕΚΔΟΤΗΣ: «ΑΛΦΑ» Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΝΙΚΟΣ ΓΑΤΣΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΟΛΩΜΟΥ 17-19
Τα γραφεία είναι ανοικτά
κάθε Πέμπτη 8.00-10.00Μ.Μ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 38.43.950
e-mail: alfanarc@compulink.gr
http://www.geocities.com/
CapitolHill/Lobby/4002
ΓΙΑ ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Μερικές Επισημάνσεις...

Δυστυχώς δεν μπόρεσα να παραβρεθώ για εντελώς προσωπικούς λόγους (παρόλο που είχα δηλώσει τη διάθεσή μου για την παρουσία μου ή την παρέμβασή μου με κείμενο) στις διήμερες εσωτερικές διαδικασίες που έγιναν τις ημέρες του Πάσχα στη Θεσ/νίκη. Εντέλει δεν κατέστη δυνατό τίποτα από τα δύο λόγω ξαφνικής αναχώρησής μου από την Αθήνα. Ωστόσο το ακριβές αντικείμενο συζήτησης και ο καταληκτικός της χαρακτήρας δεν ήταν γνωστά στη συντακτική συνέλευση του Άλφα Αθήνας. Τα δύο κείμενα που παρουσιάστηκαν με χρονική απόσταση δύο βδομάδων στην συνέλευση Άλφα Αθήνας μέχρι την τελευταία συνέλευση την Κυριακή 19/4 πριν το Πάσχα δεν είχε ξεκαθαριστεί η σκοπιμότητά τους και η παρά πέρα λειτουργία τους. Τονίσθηκε βέβαια ότι στη συνάντηση της Θεσ/νίκης θα συζητηθούν μαζί με τα νέα μέλη της συντακτικής συνέλευσης Θεσ/νίκης, λόγος που κυρίως αποφασίσθηκε αυτή η συνάντηση (γνωριμία και συζήτηση με τα νέα μέλη της Θεσ/νίκης). Αυτό που κατάλαβα (και όχι από παρανόηση) είναι ότι αυτή η συνάντηση θα ήταν η αρχή για μια εσωτερική διαδικασία για την πορεία και το μέλλον της εφημερίδας. Μια προκαταρκτική διαδικασία είχε αρχίσει πριν λίγο καιρό στο εσωτερικό της σ.σ. Αθήνας. Το κείμενο που δημοσιεύθηκε με τον τίτλο «Θέσεις για το Άλφα» είχε παρουσιαστεί στην συνέλευση με τίτλο «Συντακτικό σημείωμα». Μέσα σ' αυτή την διαδικασία κατέθεσα ένα κείμενο με 9 σημεία κριτικής και παρατηρήσεων εκφράζοντας ωστόσο την διαφωνία μου συνολικά για την αντίληψη του κειμένου. Παράλληλα ετοιμαζόταν από τον Κ. Τ. ένα κείμενο για τα τρία χρόνια έκδοσης της εφημερίδας. Ενώ ούτε η κριτική και οι παρατηρήσεις μου λήφθηκαν υπόψιν, την Κυριακή 19/4 εμφανίζει ο Κ. Τ. το κείμενο για τα τρία χρόνια έκδοσης... Αλλά, όχι, το κείμενο έχει τίτλο «εκδοτικό σημείωμα» αυτό που δημοσιεύθηκε στο Άλφα, με ελάχιστες διαφορές. Καλά και το άλλο τι ρόλο παίζει; ρώτησα. Θα δούμε... ήταν η απάντηση. Διάβασα γρήγορα το συντακτικό σημείωμα και την ίδια στιγμή έκανα δύο προφορικές παρατηρήσεις:

α) Αυτό το σημείωμα δημιουργεί όρους για μια άλλη έκδοση. Αφού δεν θέλετε το Άλφα μαζί με την «ιστορία του» και τους υπάρχοντες όρους έκδοσης γιατί δεν φτιάχνεται μια άλλη εφημερίδα με τους όρους που θέλετε;

Καθώς ότι και εγώ θα παραμείνω στην εφημερίδα για μια σειρά λόγους που εξήγησα.

β) Αν (τονίζω αν) αυτά τα κείμενα αποφασισθεί να δημοσιευθούν θα ήθελα να το ξέρω ώστε να εκφράσω παράλληλα τις διαφωνίες μου.

Μη έχοντας κανονίσει άλλη συνέλευση θεωρήσα λογικό ότι αυτά θα ξανασυζητηθούν μαζί μ' αυτά που συζητήθηκαν στην Θεσ/νίκη την επόμενη μετά το Πάσχα Κυριακή, μια και το Μ. Σάββατο δεν θα υπήρχε έκδοση.

Αντ' αυτού, μετά τις συζητήσεις στην Θεσ/νίκη ορίζεται έκτακτη συνέλευση την Τρίτη του Πάσχα, και την Πέμπτη βγαίνει το φύλλο (διάστημα κατά το οποίο συνεχιζόταν η απουσία μου από την Αθήνα και γι' αυτό δεν κατέστη δυνατή η ενημέρωσή μου για το έκτακτο της συνέλευσης) όχι μόνο με τα κείμενα δημοσιευμένα αλλά και μια σειρά άλλων αλλαγών που οι αναγνώστες διαπίστωσαν.

Θα πρέπει να ξεκαθαρίσω ότι τα παραπάνω δεν αποτελούν γκρίνια ή υπονόμηση ώστε να μην παραβρεθώ στην διήμερη διαδικασία Θεσ/νίκης (αν και αυτό θα βόλευε), αποτελούν όμως μομφή για τη λειτουργία και τη διαδικασία μιας αναρχικής (;) συλλογικότητας. Αναδεικνύεται νομίζω μια πολιτική ουσία μέσα από τις διαδικασίες έκδοσης εφημερίδας που δεν υπονομεύουν μόνο το αποτέλεσμα και την τύχη ενός μέσου αγώνα αλλά κλονίζουν και τις ίδιες τις προθέσεις διεξαγωγής αγώνα. Γιατί από τα γραφόμενα φαίνεται πως το μέσο είναι ο αγώνας.

Επίσης πριν προχωρήσω θα ήθελα να τονίσω πως οι αισθητικές αλλαγές και η επιλογή του 12 σελίδου για μένα είναι θετικές και γιατί όχι αναγκαίες.

Είχαν συζητηθεί αρκετό καιρό πριν και υπήρχε μια ευρύτερη συμφωνία για αυτές και από μέλη που δεν βρίσκονται πια στην εφημερίδα. Μετά από τρία χρόνια έκδοσης της Αλφα μια ανανέωση και εμπλουτισμός μόνο θετική διάθεση θα μπορούσε να δημιουργεί. Κάποιες σημειολογικές διαφωνίες δεν είναι μείζον ζήτημα. Το ζήτημα που τίθεται είναι πως μια αναρχική εφημερίδα σκόπιμα αγνοεί τους αναρχικούς (μήπως στα πλαίσια απο-αναρχοποίησης της εφημερίδας) καθώς και η όποια πολιτική της εξέλιξη δεν αναφέρεται και δεν εντοπίζει το θεμελιώδη ανταγωνισμό μεταξύ κοινωνίας και κράτους. Γιατί τόσο οι νέες αντιθέσεις που αναφέρονται όσο και οι επιμέρους στόχοι μιας εφημερίδας -μέσου- προκύπτουν και πρέπει να αναφέρονται στο θεμελιώδη αυτό ανταγωνισμό.

Αναφέρεται στην αρχή του συντακτικού σημειώματος περί ιστορικής αναγκαιότητας, μη ξεκαθαρίσματος της φυσιογνωμίας κ.λπ. Οποία κατασχύνη.

Η ιδρυτική ομάδα έκδοσης προερχόταν από μια καθημερινή διαδικασία και πράξη αγώνα. Μέσα σ' αυτόν τον καθημερινό και κοινωνικό χρόνο η έκδοση μιας εβδομαδιαίας εφημερίδας θα έδινε νέα ώθηση στο αναρχικό κίνημα και θα πρόσφερε μια νέα δυναμική στον αντικρατικό-αντιεξουσιαστικό-αντιθεσμικό αγώνα.

Αυτό θέλαμε και πιστεύαμε. Συγγνώμη που δεν θέλαμε να διαχύσουμε την ελευθεριακή κουλουράρα μόνο. (Αυτό κυρίως για τους συντάκτες του «συντακτικού σημειώματος» γιατί τα καινούργια μέλη των συντακτικών συνελεύσεων μπορεί να αγνοούν και να μην γνωρίζουν ορισμένα πράγματα αν και θά 'πρεπε).

Μια πρωτόγνωρη εμπειρία χωρίς ιστορικό προηγούμενο είναι λογικό να εμφανίσει αδυναμίες ταυτότητας -φυσιογνωμίας σε ένα εκ των πραγμάτων πειραματικό εγχείρημα.

Η παρακάτω κριτική που ασκείται στο συντακτικό σημείωμα είναι μισή και είναι μισή σε δύο επίπεδα.

α) Η συντακτική συνέλευση δεν υπήρξε σαν πολιτική ομάδα (όχι μόνο στα προτάγματα αλλά και στη βάση λειτουργίας της). Οι όποιες προσπάθειες κατά καιρούς έγιναν από διάφορα μέλη της συνέλευσης για προσδιορισμούς μίνιμουμ πολιτικών αρχών ή συμφωνιών, δεν επιτεύχθηκαν στη βάση της ατομικότητας, πιστεύοντας πως αυτή ήταν μια βασική συνθήκη για τη συνέχεια της έκδοσης τον ανοιχτό χαρακτήρα του εγχειρήματος και της ουσιαστικής έκφρασης της διαφορετικότητας.

Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο εκ των πραγμάτων οι ατομικές συμπεριφορές θα χαρακτηρίζαν το εγχείρημα, θετικές ή αρνητικές.

β) Αποσιωπάται τελείως, αν και κάπως αφανής αλλά ουσιαστικός ο ρόλος της κατά καιρούς τεχνικής ομάδας. Της ομάδας δηλαδή που μπορεί να χειριστεί αποτελεσματικά τα μηχανήματα για την έκδοση της εφημερίδας. Όχι μόνο αγνοούσε την συντακτική συνέλευση (ακόμα και όταν λειτουργούσε ουσιαστικά και όχι «στα πεταχτά») αλλά επέβαλε ή απόρριπτε κείμενα αγνοώντας τους πάντες, ενώ ο ρόλος του Κ.Τ. είναι καταλυτικός. Εδώ ισχύει, ο κατέχων τα μέσα ασκεί επιβολή, κατάσταση απαράδεκτη για αναρχική συλλογικότητα.

Αυτή η κριτική (ως απαξίωση) ασκείται για το προηγούμενο διάστημα...τον τελευταίο καιρό η εφημερίδα αποκτάει μια φυσιογνωμία...μέσα από την φυσική εξέλιξη αποχώρησης και προσχώρησης ... τον καταλυτικό ρόλο των συντρόφων απ' τη Θεσ/νίκη... Είναι μερικά αποσπάσματα στη συνέχεια του Συντακτικού σημειώματος.

Ποια φυσική εξέλιξη συντροφοί; Το ότι τρία

τέσσερα νέα μέλη (τόσο στην ηλικία που είχαν εμπνευστεί δηλ. από την εφημερίδα, όσο και απ' την ελάχιστη παραμονή τους στις διαδικασίες έκδοσης) αποχώρησαν, τον τελευταίο καιρό μάλιστα, ήταν υπόθεση της φύσης; Γνωρίζετε (και όσοι δεν γνωρίζουν καλό είναι να μάθουν) πολύ καλά πως αιτία δεν ήταν η συννεφιασμένη Κυριακή ή η κάμπια που γίνεται πεταλούδα.

Ήταν το όλο κλίμα που δημιούργησε το «πέσιμο» τριών μελών με αρχικά υπογεγραμμένης σχεδόν καταγγελίας, σε επόμενο φύλλο πάνω σε πρωτοσέλιδο κείμενο που είχε γράψει κάποιος απ' τα νέα μέλη.

Και όχι μόνο αυτό. Παραβλέφτηκε η απαράδεκτη συμπεριφορά συνεργάτη της εφημερίδας που ύστερα από διαφωνία της με το συγκεκριμένο κείμενο, πήρε το κείμενο που είχε αναλάβει να γράψει, στις 4 το πρωί της Πέμπτης, φέρνοντας τους υπόλοιπους που προσπαθούσαν να κλείσουν την έκδοση, σε τρομερά δύσκολη θέση και καθιστώντας την έκδοση αβέβαιη. Ωστόσο αυτή η αποχώρηση δεν δημιούργησε κανέναν προβληματισμό, ίσως βόλευε στους σχεδιασμούς κάποιων.

Ποια φυσιογνωμία; Αυτή των πολιτικών σκοπιμοτήτων του άκρατου ελέγχου του παρασηναϊκού παιχνιδιού, του λεγιστικού τύπου συγκεντρωτισμού και του παρανομιτισμού;

Γιατί το τελευταίο καιρό ειδικά είναι στο απόγειό τους. Είναι δόκιμο να ασκείται κριτική σ' αυτές τις καταστάσεις γιατί πράγματι δεν έχουν χώρο σε μια υγιή συλλογικότητα και πολύ περισσότερο σε μια αναρχική αντιεξουσιαστική. Αλλά είναι άλλο πράγμα να ασκείται κριτική όταν αυτά τα χαρακτηριστικά δεν μας βολεύουν και δεν συνδράμουν στο στόχο μας και άλλο τα ίδια αυτά χαρακτηριστικά να αποσιωπώνται, δήθεν δεν υπάρχουν όταν μας βολεύουν στους στόχους και τις επιδιώξεις μας.

Ποιος καταλυτικός ρόλος των συντρόφων απ' την Θεσ/νίκη; Δεν είχαμε ή δεν έχουμε μια ισότιμη σχέση σαν συντακτικές συνελεύσεις; Μάλλον όχι γιατί έτσι εξυπηρετείται ένα ιδιότυπος όσο και ανόητος θεσσαλονικοκεντρισμός.

Σκοπός των παραπάνω δεν είναι βέβαια μια ουσιαστική και ολοκληρωμένη κριτική για το Άλφα, αλλά μια αναγκαία συμπλήρωση στην αυτοκριτική ματιά που ούτε συνολική κριτική αποτίμηση είναι, ούτε καθαρτήριο αυτομαστίγωμα.

Θα αναφερθώ εν συντομία στα 4 σημεία που θεωρούνται και αφετηριακά για αυτό το νέο ξεκίνημα, που εγώ απλά τα βρίσκω σαν σημεία και μάλιστα πολύ μερικά για τη δημιουργία τάσης μέσα στην εφημερίδα πλειοψηφικής ή μειοψηφικής δεν έχει σημασία, νομίζω.

1) Αντιπληροφόρηση νοείται η δημοσιοποίηση - γνωστοποίηση του συνόλου των γεγονότων - εκδηλώσεων - δραστηριοτήτων όντας ανταγωνιστικές προς την εξουσία που: α) είτε αποσιωπούνται ή διαστρεβλώνονται από τα επίσημα κανάλια πληροφόρησης είτε δεν έχουν τις φυσικές ή τεχνικές δυνατότητες επικοινωνίας με ομοειδείς ή διαφορετικά κοινωνικά σύνολα, β) αυτή η δημοσιοποίηση - γνωστοποίηση συμβάλλει στην ανάπτυξη της συνειδητότητας αυτών που πληροφορούνται καθώς επίσης συμβάλλει στην καλύτερη εκτίμηση συνθηκών και προοπτικών ενός απελευθερωτικού κινήματος εν προκειμένω.

Επίσης δεν νοείται αντιπληροφόρηση χωρίς την εκφρασμένη και σύμφωνη βούληση για γνωστοποίηση - δημοσιοποίηση των ανθρωπών που δημιουργούν, οργανώνουν ή συμμετέχουν σε γεγονότα που κατά τη δική μας άποψη χρήζουν δημοσιοποίησης.

Δεν νοείται, αντιπληροφόρηση η διαχείριση ή διαμεσολάβηση αποκλειστικών πιθανώς πληροφοριών και πολύ περισσότερο δεν νοείται η απλή καταγραφή της πραγματικότητας. Δεν είμαστε δημοσιολόγοι. Επίσης δεν νοείται αποκλεισμός δραστηριοτήτων που είτε δεν συμφωνούμε μ' αυτές καθ' αυτές ή με τις συλλογικότητες ή πρόσωπα που τις οργανώνουν.

Τι αλήθεια σημαίνει αντιπληροφόρηση για την προβολή της θετικής - δημιουργικής δρά-

σης... Τι είναι π.χ. η καταστροφή ενός αστυνομικού τμήματος ή ενός φασιστικού γραφείου; Αποτελεί θετική δημιουργική δράση ή αρνητική καταστροφική δράση; Άλλο παράδειγμα: η ύπαρξη μιας κολλεκτίβας που στηρίζεται σε εμποροοικονομικά κριτήρια κι ωστόσο δεν υφίσταται καθεστώς ιδιοκτησίας ή ιεραρχίας είναι θετική δημιουργική δράση ή αρνητική καταστροφική δράση;

2) Ψευδής διάσταση μεταξύ «ακτιβιστή» και «επαγγελματία του γραπτού λόγου»; Όχι και ψευδής για κάποιους σύντροφοι. Υπαρκτή υπαρκτότατη. Τόσο υπαρκτή όσο ψευδής είναι η διάσταση βίαιου-μη βίαιου.

Θέση επί παντός επιστητού στον ωκεανό της γνώσης και την πλημμυρίδα της πληροφορίας δεν χρειάζεται. Αλλά για όλα εκείνα που επιρραίζουν διαμορφώνουν και εντέλει καθορίζουν έναν απελευθερωτικό αγώνα ή ένα εγχείρημα θα ήταν δόκιμο να είχαμε.

3) ... Για την ρεαλιστική προσέγγιση του απελευθερωτικού οράματος. Κατά τα πλαίσια της «ρεάλ πολιτικής», σύντροφοι; Εκτός αν αυτό σημαίνει πως είμαστε καλοί και σοβαροί αναρχικοί... όχι σαν τους άλλους...

Πάντως και στην επανάσταση το '17 στη Ρωσία όσο και κυρίως στην Ισπανία του '36 προηγήθηκαν 30-40 χρόνια καθόλου ρεαλιστικής προσέγγισης...

4) Συμμετοχή στο λόγο σημαίνει πρωτίστως συμμετοχή στην πράξη. Η ανάπτυξη αυτής της διαλεκτικής σχέσης μπορεί να έχει τα όποια θετικά αποτελέσματα.

Θα πρέπει να μην ξεχνάμε πως το Άλφα δεν είναι η εφημερίδα των αναρχικών ή ελευθεριακών «δημοσιογράφων».

«... Όποιους και όποιες πιστεύουν ότι οι επιθυμίες μας συμπλέουν και οι ρότες μας γεπτονεύουν...». Για τους άλλους που δεν συμπλέουν οι ρότες μας; Δεν αποτελούν μέρος του απελευθερωτικού οράματος; Ή αυτοί είμαστε και σε όποιον αρέσουμε. Ο ανοιχτός χαρακτήρας του εντύπου γιατί επαγγέλεται; Ο διάλογος και η επικοινωνία αναφέρεται μόνο για κείνους που συμφωνούν; Γιατί δεν δημιουργείται πολιτική ομάδα, μιας και αποφεύγεται η εργαλειώδη χρήση του μέσου να μετατραπεί σε όργανο;

Τέλος θέλω να επισημάνω δύο σημεία:

α) θεωρούσα και θεωρώ την ύπαρξη τάσεων μέσα στην εφημερίδα θετικό όρο ποιοτικής αναβάθμισης αρκεί να μην αποκλείουν άλλους συντρόφους ή άλλες τάσεις, να μην υπονομεύουν την έκδοση και να διασφαλίζουν τον ανοιχτό χαρακτήρα,

β) δηλώνω πως παραμένω στο έντυπο όσο δεν έχουν εξαντληθεί η αντοχή και η πίστη μου για τη δυναμική του εγχειρήματος, όσο διακρίνω ακόμα την αναγκαιότητά του στη σημερινή δύσκολη περίοδο (όχι μόνο για μας τους αναρχικούς, αλλά και για το σύνολο της κοινωνίας), όσο και για την επόμενη περίοδο που με αισιόδοξα διαβλέπω μια νέα πολιτικογεωγραφία και μια σταδιακή ωρίμανση του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου. Παραμένω στο έντυπο χωρίς δεσμεύσεις από πλειοψηφικές συμφωνίες ή όρους στα όρια της συντακτικής συνέλευσης και χωρίς να υπάρχει παρέμβαση στα κείμενα ή τις απόψεις μου. Παραμένω ισότιμα διατηρώντας το δικαίωμα της κριτικής, της διαφωνίας και της συναπόφασης αναλαμβάνοντας τις ευθύνες που μου αναλογούν.

Γ.Κ.

Υ.Γ.1 «Η σελίδα της Επικοινωνίας στοχεύει στην παρουσίαση όλων των εκδηλώσεων και εκδόσεων που γίνονται από άτομα και συλλογικότητες που δραστηριοποιούνται στο ευρύτερο φάσμα του αντιεξουσιαστικού ελευθεριακού χώρου καθώς και του χώρου της μη κοινοματικής αριστεράς.» Και οι αναρχικοί πού είναι; Ή δεν ξέρετε ότι υπάρχουν και τέτοια άτομα και ομάδες είτε σαν ιστορικότητα είτε σαν σημερινή παρουσία.

Υ.Γ.2 Αυτός που συχνά βαπτίζει το κρέας ψάρι, τη φορά που θα φάει ψάρι θα πνιγεί από ψαροκόκκαλο.

Ήταν μόνο η αρχή...

Την Τρίτη 28 Απρίλη, στη Θεσσαλονίκη, πραγματοποιήθηκε δυναμική πορεία αλληλεγγύης στη Βίλλα Βαρβάρα. Ήταν μια πορεία που, τόσο από άποψη συμμετοχής, όσο και από δυναμισμό, είχε χρόνια να συμβεί στην πόλη. Πάνω από 500 άτομα, αφήφώντας τον κλοιό από τα ΜΑΤ και το κλίμα αστυνομοκρατίας που είχε επιβληθεί τις προηγούμενες μέρες στη Θεσσαλονίκη, αφού πρώτα συγκεντρώθηκαν στην Καμάρα, κατευθύνθηκαν προς τη Βίλλα Βαρβάρα, φωνάζοντας συνέχεια συνθήματα, με ένταση και παλμό, συνθήματα που διακόπτονταν μόνο για να διαβαστούν από τηλεβόα κείμενα ενάντια στην εκκένωση της κατάληψης. Όταν η πορεία έφτασε στην πλατεία Κουλέ Καφέ, διμοιρίες των ΜΑΤ είχαν παραταχθεί στην οδό Κρίσπου, για να αποτρέψουν την πρόσβαση στο κτίριο. Όταν η πορεία άρχισε να βαδίζει στην Κρίσπου, αντιμέτωπη με τα ΜΑΤ, οι διμοιρίες των ΜΑΤ άνοιξαν τον δρόμο και σχημάτισαν κλοιό γύρω από το κτίριο, με την πλάτη στον τοίχο, ενώ αστυνομικές δυνάμεις βρίσκονταν και μέσα στο κτίριο. Διαβάστηκαν και πάλι προκηρύξεις από τον τηλεβόα, ενώ οι γείτονες, στα μπαλκόνια και στους γύρω δρόμους, κοιτούσαν έκπληκτοι τις παραταγμένες διμοιρίες με τα δακρυγόνα έτοιμα για εκτόξευση. Μικρά παιδιά από την γειτονιά, που αναγνώρισαν τους φίλους τους από την κατάληψη, μπήκαν μέσα στην πορεία, αλλά απομακρύνθηκαν από τους διαδηλωτές, για να μην κινδυνεύσουν. Τελικά η πορεία πέρασε από την Κρίσπου, εμπρός ακριβώς από τη Βίλλα Βαρβάρα, μια διέλευση που διέκκεσε γύρω στα 15 λεπτά, τόσο εξαιτίας του μεγέθους της πορείας, αλλά και γιατί οι συγκεντρωμένοι σταματούσαν διαρκώς, αντιμέτωποι με τα ΜΑΤ, φωνάζοντας συνθήματα, ενώ πάνω στους ματατζήδες εκτοξεύθηκαν κέρματα, αυγά και εσπεριδοειδή. Από πολύ κόσμο εκτιμήθηκε ότι εκείνη τη στιγμή υπήρχε το δυναμικό για επανακατάληψη του κτιρίου, επειδή όμως αυτό δεν είχε συζητηθεί εκ των προτέρων ως στόχος της πορείας και γιατί δεν ήταν εξακριβωμένη η συμφωνία όλων όσων συμμετείχαν στην πορεία για μια τέτοια εξέλιξη, η πορεία ακολούθησε την προαποφασισμένη διαδρομή της και κατέληξε στα πανεπιστήμια, όπου πραγματοποιήθηκε η από τα πριν προγραμματισμένη συνέλευση για την κορύφωση των κινητοποιήσεων, συνέλευση στην οποία συμμετείχαν περισσότερα από 200 άτομα. Η πορεία της Τρίτης 28 Απρίλη ήταν μόνο η αρχή...

N.N.

Το Β' Σώμα προάγεται...

Το ρόλο "να επιχειρεί ταχέως με την κατάλληλη δύναμη, οπουδήποτε απαιτηθεί" ανέλαβε την εβδομάδα που πέρασε, το Β' Σώμα Στρατού με έδρα του τη Βέροια, αφήνοντας τα δικά του "καθήκοντα" σε νέους σχηματισμούς του ελληνικού στρατού. Το Β' Σώμα Στρατού που ιδρύθηκε στην Αθήνα το 1913 και είχε ως ζώνη ευθύνης του τη βόρεια Ελλάδα, ύστερα από πολύωρες διαδικασίες, παρουσία του υπουργού άμυνας, μετατράπηκε την περασμένη Τρίτη σε σύγχρονη στρατιωτική δύναμη ταχείας επέμβασης, στον καινούργιο "μακελάρη" των Βαλκανίων όπως αρχικά φαίνεται. Και η στιγμή που επιλέχθηκε για να γίνει αυτή η "ποιοτική αναβάθμιση" δεν έγινε τυχαία. Μια ματιά απλά και μόνο στο Κοσσυφοπέδιο (η νέα Βοσνία) αρκεί για να καταλάβει κανείς/μια, τί πρόκειται να συμβεί αργά ή γρήγορα. Την ίδια ώρα που βγαίνουν οι φωτογραφίες για να μείνουν αθάνατες οι "νέες επιτυχίες" του στρατού και του έθνους, ένας αλβανός έβρισκε το θάνατο στην κοινότητα Χρυσή Καστοριά, από την "εκπυρσοκρότηση πολεμικού όπλου, ενός μέλους στρατιωτικής περιπόλου", σε μια "προσπάθεια να αποπλίσσει τον στρατιώτη", όπως έλεγε αργότερα η ανακοίνωση του Γενικού Επιτελείου Στρατού. Πάντως για το συμβάν διατάχθηκε προανάκριση όπως φυσικά και για τον αυτοπυροβολισμό 20χρονου στρατιώτη στην σκοπιά του την περασμένη βδομάδα, σε στρατόπεδο της Θεσσαλονίκης...

Σ.Κ.

Σ.Κ.

Φοβού τους Δαναούς...

Επίσκεψη στο Ιράκ πραγματοποίησε από τις 25 έως τις 30 Απριλίου, ομάδα ελλήνων βουλευτών, με επικεφαλής τον βουλευτή, Γιώργο Κασιμπάρδη, και το βουλευτή επικρατείας, Παρασκευά Παρασκευόπουλο, από το ΠΑΣΟΚ και το βουλευτή Σπύρο Δανέλη, από το ΣΥΝ. Πλήθος 'αριστερών' δημοσιογράφων από την ΕΤ3, την Ελευθεροτυπία, την Εξουσία, το Έψιλον και λοιπά, ακολούθησε την αποστολή, με προφανείς βέβαια λόγους. Η επίσκεψη πραγματοποιήθηκε κατόπιν πρόσκλησης του Αραβικού Σοσιαλιστικού Κόμματος Μπαάθ του Ιράκ, μετά από την αναβολή της, για λόγους ασφαλείας, στη διάρκεια της τελευταίας κρίσης στην περιοχή. Αυτή τη φορά η ελληνική αποστολή προσπάθησε να αμβλύνει τις εντυπώσεις, στα λιμοκτονούντα παιδιά του Ιράκ, μεταφέροντας μεγάλες -είναι γεγονός- ποσότητες φαρμάκων και υγειονομικού υλικού. Βέβαια στις οθόνες και στις σελίδες, θα δούμε και θα διαβάσουμε, για 'ιθαγενείς' και 'καθρεπτάκια', για παιδιά που 'σώθηκαν από ελληνικά εμβόλια', για αποστολές που πρέπει να βρούνε μιμητές, για επιτυχίες, για ανθρωπιές και πάει λέγοντας. Μπορούν όμως να μας κάνουν να ξεχάσουμε ότι οι έλληνες βουλευτές και πολιτικοί περί άλλων τυρβάζανε όταν ξεκινούσε ελληνικό εκστρατευτικό σώμα (φρεγάτα Έλλη) για τον Κόλπο, αλλά και ότι πέρυσι πρώτα ο ελληνικός στρατός 'πάτησε' στον εξεγερμένο αλβανικό νότο, και ύστερα άρχισαν να φτάνουν

'οι χάντρες και τα καθρεπτάκια'; Πού ήταν τότε οι 'αριστεροί' βουλευτές και δημοσιογράφοι; Η απάντηση θα ήταν άσκοπη και λαϊκιστική αν δεν ήταν απαραίτητο να δούμε τί κρύβεται πίσω από τέτοιες αποστολές και επισκέψεις. Να καταλάβουμε γιατί τα φάρμακα πηγαίνουν μόνο στη Βαγδάτη και όχι στο Β. Ιράκ. Γιατί δεν πηγαίνουν στα πομακοχώρια, τον Εύοσμο, στην Αγ. Βαρβάρα, το Λαύριο, τον Αγ. Στέφανο κλπ. Γιατί τεράστιες ποσότητες φαρμάκων 'εξάγονται' από τις ελληνικές κυβερνήσεις και νέα ακριβότερα 'εισάγονται' στην αγορά, κάνοντας τα απρόσιτα ιδιαίτερα σε συνταξιούχους; Γιατί τα τρόφιμα πηγαίνουν στα αποκαλούμενα 'βορειοηπειρωτικά' χωριά με τον όρο να τα διανέμουν 'βορειοηπειρώτες' και στα υπόλοιπα χωριά της Αλβανίας, πεθαίνουν άνθρωποι; Και αν τα παραπάνω δεν είναι νέα μορφή ιμπεριαλισμού και επιβολής του ισχυρού στον αδύνατο (;), τότε τι είναι; Γιατί να βρισκόμαστε σε δίλημμα καλούμενοι/ες να απαντήσουμε σε τέτοιου είδους 'ανδραγαθίες'; Ξέρουμε τί 'παίζεται' και ξέρουμε τι σημαίνει μια 'αποστολή' όμως δε μιλάμε πουθενά γι' αυτό. Και νομίζω ότι δε χρειάζεται να ψάξουμε τώρα για μια αντιπρόταση. Δεν έχουμε παρά να προτάξουμε θεωρία και πράξεις, τη διεθνιστική αλληλεγγύη με κάθε τρόπο και μέσο.

Το πρόσωπο της μεταΠολιτιστικής Θεσσαλονίκης

Το ότι η Θεσσαλονίκη ήταν πολιτιστική πρωτεύουσα της Ευρώπης το γνωρίζουν όλοι. Μέσα σ' αυτό το διάστημα, τα media πλάσσαν μια πολύ διαφορετική εικόνα της πόλης απ' αυτή που ήταν και είναι στην πραγματικότητα. Οι μεγάλες φιέστες, τα μεγάλα λόγια, τα μεγάλα σκάνδαλα, τα πυροτεχνήματα, οι καινούριοι κάδοι σκουπιδιών, οι απλήρωτοι εργαζόμενοι στον οργανισμό πολιτιστικής πρωτεύουσας. Όλα αυτά μαζί συνέθεσαν μια εικόνα της πόλης. Μια άλλη εικόνα όμως παραδοκώσε στο παρασκήνιο πίσω από τα φώτα της ράμπας. Η εικόνα της καθημερινότητας. Και αυτή όσο και αν προσπάθησαν να την καμουφλάρουν πετώντας ένα λαμπερό μανδύα πάνω από τα κουρέλια της δεν το κατάφεραν. Δυστυχώς, ο τίτλος της "πρωτεύουσας της ανεργίας" ήρθε και σε αντίθεση μ' αυτόν που μόλις μας τελείωσε, πρόκειται να παραμείνει. Ήδη άρχισαν να επανέρχονται στο φως τα πρώτα κομμάτια της ζοφερής πραγματικότητας. Το 56,06% του συνολικού πληθυσμού της περιφέρειας της κεντρικής Μακεδονίας, είναι συγκεντρωμένο στο νομό Θεσσαλονίκης, ενώ από το 1981 ως το 1991 ο πληθυσμός αυξήθηκε στα 949.486 άτομα. Παράλληλα, το ποσοστό που κάλυπτε η βιομηχανία στο σύνολο της απασχόλησης, έχει μειωθεί σημαντικά, ενώ η αύξηση του ποσοστού της απασχόλησης στον τομέα των υπηρεσιών, δεν είναι αρκετή ώστε να καλύψει τη διαφορά. Και η άλλοτε ανθούσα τάξη των βιοτεχνών συρρικνώνεται.

Έτσι, δεν προκαλεί εντύπωση το γεγονός, του ότι το πολεοδομικό συγκρότημα της Θεσσαλονίκης, παρουσιάζει το χαμηλότερο ποσοστό ένταξης εργατικού δυναμικού. Το ποσοστό των ανέργων φτάνει, επιπλέον, το 11%, αν και ανεπίσημα, εκτιμάται στο 18%, ίσως και παραπάνω. Και το χειρότερο: περισσότερα από τα μισά άτομα που είναι άνεργοι, έχουν περάσει στη "μακροχρόνια ανεργία". Δηλαδή είναι άνεργοι πάνω από ένα χρόνο. Ο όρος της "επισφαλούς απασχόλησης", εισέβαλε δυναμικά, προκειμένου να αντικαταστήσει τον όρο της "μερικής απασχόλησης". Στην περιοχή της Θεσσαλονίκης το 58,6% επί του συνόλου των απασχολούμενων με μερική απασχόληση, αντιπροσωπεύει τους μισθωτούς ενώ το 20,3% τους μη αμειβόμενους! Φυσικά είναι και οι γυναίκες, που κατέλαβαν μια θέση στους τίτλους της δημοσιότητας. Ανέλαβαν "επιτέλους" πρωταγωνιστικό ρόλο. Τα 8 στα 11 άνεργα άτομα, είναι γυναίκες. "Οι αριθμοί δυστυχώς μιλάνε από μόνοι τους".

Στοιχεία πάρθηκαν από το περιοδικό "Εργασία" του ΟΑΕΔ και την έρευνα του Ινστιτούτου εργασίας της ΓΣΕΕ, για τη μερική απασχόληση.

Ε.Κ.Ψ.

ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΟΣ

Η επίσημη ιδεολογία της σεξουαλικής ηθικής εκφράζεται κυρίως από το θεσμό του γάμου και απλώνεται σε όλους τους θεσμούς. Το πρότυπο της οικογένειας, της συζυγικής πίστης, της προγαμιαίας αγνότητας, προωθείται από την εκκλησία και ενθαρρύνεται από το κράτος διέποντας όλες τις πτυχές της καθημερινής μας ζωής.

Στυλοβάτης της ηθικής αυτής είναι η ανδροκρατούμενη αντίληψη που ορίζει τη γυναίκα ανάλογα με το πώς αυτή εμπλέκεται στη ζωή των ανδρών: σαν Μητέρα - άκριτη αγάπη και υπέρμετρη φροντίδα, σύζυγο - οικιακή βοηθός, ερωμένη - σεξουαλικό εκτονωτήρι.

Μέσα στο θεσμό του στρατού -κατεξοχήν ανδροκρατούμενου μηχανισμού- η γυναίκα μπορεί να είναι δύο πράγματα: Μητέρα ή πόρνη (υπόσταση συζύγου δεν μπορεί να έχει γιατί συνήθως οι στρατεύσιμοι είναι αρκετά νέοι για να έχουν παντρευτεί, εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις).

Η γυναίκα μητέρα προβάλλεται σαν μια ιδιαίτερα σεβαστή υπόσταση. Είναι η ηρωίδα που προσφέρει τους νέους στο βωμό της πατρίδας. Η εικόνα της είναι μιας γυναίκας στείρας από ζωή και επιθυμίες που το μοναδικό της μέλημα είναι η καλοπέραση του γιου της και η επιθυμία της να γίνει σωστός άνδρας. Στην ουσία δηλαδή η γυναίκα που γίνεται μητέρα είναι εφόρου ζωής κοινωνικά δεμένη με τα νοητά δεσμά του ομφάλιου λώρου της. Παρομοιάζεται επίσης με την πατρίδα. Η πατρίδα είναι μητέρα τόσο των εξουσιαστών όσο και των εξουσιαζόμενων, τόσο των κρατουμένων όσο και των δεσμοφυλάκων. Κι όλοι μαζί είναι αδέλφια. Η ανόητη αυτή παρομοίωση αποτελεί κλασική προσπάθεια προπαγάνδης της εθνικής ενότητας και ομοψυχίας που χρησιμοποιείται έμπρακτα από τον καιρό της γέννησης των εθνικών κρατών.

Η οικογένεια, στην οποία ο φαντάρος καλείται να δειξεί απεριόριστο σεβασμό, παίζει σημαντικό ρόλο (μαζί με την ιδιοκτησία-περιουσία) στην συναισθηματική σύνδεσή του με την πατρίδα που οφείλει να προστατέψει. Καθώς εγκλωβίζεται σε μια επίπονη θητεία οι στρατοκράτες πρέπει να του εξασφαλίσουν συνειδησιακά τον προσωπικό του λόγο και μερίδιο σε έναν επικείμενο πόλεμο. Ο φαντάρος πρέπει να νιώθει ότι μάχεται για τα συμφέροντα της εκάστοτε πολιτικής εξουσίας αλλά ότι ο εχθρός θα βλάψει την οικογένειά του και τα αγαπημένα του πρόσωπα. Η κυρίαρχη αυτή αντίληψη συχνά μεταφέρεται και στην κοινωνική ζωή όπου ενισχύει το ρόλο του άντρα-προστάτη σε σχέση με τη γυναίκα που θεωρείται ανίκανη να υπερασπιστεί τον εαυτό της.

Ένα από τα πιο έντονα χαρακτηριστικά της θητείας είναι η συμβίωση μόνο με άντρες και κατά προέκταση η σεξουαλική αποχή-καταστολή. Ο αφύσικος αυτός εγκλεισμός δεν μπορεί παρά να έχει αντίκτυπο στην ψυχοσύνθεση αυτών που τον υπαίρουν. Βίαια αποκομμένοι από την επαφή με γυναίκες

Αντιρρησίες συνείδησης

Θρησκευτικοί:

Οι αντιρρησίες συνείδησης είναι στην πλειοψηφία τους άνθρωποι που αρνούνται το στρατό για λόγους θρησκευτικής συνείδησης, κατά κύριο λόγο μάρτυρες του Ιεχωβά.

Το δόγμα που πιστεύουν τους υπαγορεύει να μην πιάσουν όπλο στα χέρια τους και για αυτόν το λόγο αρνούνται να υπηρετήσουν το στρατό. Ως μάρτυρες μιας θρησκείας, μίας αλήθειας και μίας πίστης τους προς ένα θεό αποδέχονται την καταπίεση της θρησκείας που τους υπαγορεύει πώς θα ζουν, αποδέχονται την εξουσία και τους περιορισμούς που επιβάλλονται από το θεό τους και είναι έτοιμοι να σηκώσουν το σταυρό του μαρτυρίου που σημαίνει φυλακή στη Σ.Φ.Α. Πρόκειται για ανθρώπους που αρνούνται τη φυσική ελεύθερη βούλησή τους και στη θέση της βάζουν ένα θεό, ένα εφ' όρου ζωής δυνάστη των ελευθεριών και επιθυμιών τους. Αφήνουν την τύχη τους στα χέρια των καταπιεστών τους μέχρι η «αλήθεια» τους να λάμψει και η καταπίεση που οι ίδιοι υπόκεινται να γίνει σημείο αναφοράς στη ζωή όλων των ανθρώπων.

Εναλλακτική θητεία:

Εκτός από τους θρησκευτικούς αντιρρησίες συνείδησης υπάρχουν κι εκείνοι που αρνούνται την παροχή υπηρεσιών στο στρατό λόγω φιλοσοφικών, ανθρωπιστικών και πολιτικών απόψεων.

Μέσα από τις διαφορετικές τους διαδρομές οι αρνήσεις των αντιρρησιών συνείδησης για στρατιωτική θητεία συναντιούνται στην απέ-

χθείά τους για τους πολέμους και στην κατάδειξη του στρατού ως καταπιεστικούς, βίαιου και δολοφονικού μηχανισμού.

Η αντίληψή τους ωστόσο, αφαιρετική σχετικά με το τι ορίζουν εμπόλεμη κατάσταση και μονοδιάστατη όσον αφορά τη θεσμική τους ανάλυση, τους προσδένει στο άρμα των διάφορων ειρηνιστικών υστεριών και της μη βίας. Δείχνουν να λησμονούν ότι πόλεμος δεν πραγματοποιείται μόνο στην περίπτωση των ένοπλων διακρατικών διενέξεων αλλά και σε κάθε στιγμή της καθημερινότητας, στις περιόδους ειρήνης των κυρίαρχων (εργατικά «ατυχήματα», βιασμοί, «αυτοκτονίες» μαθητών, φαντάρων, διαφορετικών, εξοντώσεις αγωνιστών, μεταναστών...), ενώ αποστρέφουν το κεφάλι στην οργανική σύνδεση

Τα κείμενα που δημοσιεύονται σε αυτές τις δύο σελίδες προέρχονται από μεροσούρες αντιεξουσιαστικών συλλογισμάτων. Το κείμενο «Στάσεις απέναντι στο στρατό» είναι απόσπασμα ανέκδοτης μεροσούρας που έχει επεξεργαστεί πρωτοβουλία συντρόφων για την προώθηση της ολικής άρνησης στρατεύσεως και έχει εκδοθεί από τους Αναρχικούς - Αντιεξουσιαστές Κερατσινίου τον Απρίλη του 1998. Το κείμενο «Γυναίκα και Στρατός» προέρχεται από ανυπόγραφο παλαιότερο φυλλάδιο, ενώ τα σκίτσα προέρχονται από το «Εγκόλπιο Κληρωτού Πολεμικής Αεροπορίας» Η αναδημοσίευση των κειμένων αυτών ελπίζουμε να συμβάλει στον προβληματισμό γύρω από το ζήτημα της στρατιωτικής θητείας.

του στρατού με το κράτος και τη λειτουργία που έχει ο πρώτος για λογαριασμό και υπέρ του δεύτερου. Εθελουφλώντας έτσι μπροστά σε μια πραγματικότητα οφθαλμοφανή, προτάσσουν την εθελοντική εναλλακτική θητεία σε «κοινωνικές» οργανισμούς και ιδρύματα. Ένα ψευδοανθρωπιστικό πρόταγμα, αφού οι «κοινωνικές» οργανισμοί (κυρίως υπαρκτοί μέσα στη φιλοσοφία του κράτους-πρόνοιας) λειτουργούν ως το «ανθρώπινο» προσώπιο της καταπίεσης εξιλετώντας στο προσκήνιο αυτό που η ίδια η κοινωνική συνθήκη γεννά στο παρασκήνιο. Είναι η λογική του να θεραπεύσεις τα συμπτώματα χωρίς να θεραπεύσεις τα αίτια. Την ίδια στιγμή η έννοια του «εθελοντικού» καταρρέει μια και ο ίδιος ο κρατικός μηχανισμός είναι αυτός που πρόκειται και τελικά επιβάλλει μέσω νομοθετικών ρυθμίσεων τους οργανισμούς που θα απασχολήσουν τους αντιρρησίες συνείδησης.

Αμελητέες δεν είναι και οι ωφέλιμες για το κράτος συνέπειες που έχει η προώθηση του μεταρρυθμιστικού προτάγματος της εναλλακτικής θητείας. Μέσα στη σύγχρονη ταξική γεωγραφία, με τη διαρκώς αυξανόμενη ανεργία και την ολοένα μεγαλύτερη συρρίκνωση των οικονομικών αποδοχών των εργαζόμενων οι αντιρρησίες έρχονται να παίξουν ένα συγκεκριμένο ρόλο. Βάσει της προσφοράς εργασίας τους θα γίνουν το ανθρώπινο δυναμικό που θα καλύπτει κενά θέσεων σε οργανισμούς και ιδρύματα -χωρίς καμία απολύτως διαπραγματευτική δύναμη- αποτελώντας ταυτόχρονα κι έναν εν δυνάμει απεργοσπαστικό μηχανισμό. Ματαιώνοντας δε τη ρήξη με το θεσμό του στρατού, μέσω της προώθησης ενός αγώνα θεσμικού εκσυγχρονισμού, παίζουν το ρόλο του αποσυμπιεστή της οργής ή της αντίδρασης προς το στρατό.

Έτσι, ενώ η νομοθετική κατοχύρωση της εναλλακτικής θητείας προχωρά σταδιακά σε όλο και περισσότερες χώρες, αυτό συμβαίνει όχι λόγω κάποιας ανεπιθύμητης, για τους κυρίαρχους, κοινωνικής πίεσης, αλλά λόγω της δεδομένης αναδιαρθρωτικής κίνησης προς μισθοφορικούς στρατούς πιο πειθαρχημένους και αρτιότερα εκπαιδευμένους στη χρήση των σύγχρονων πολύπλοκων οπλικών συστημάτων. Έτσι, για άλλη

Στάσεις

μία φορά οι κυρίαρχοι κατορθώνουν να προωθήσουν τα σχέδιά τους εισπράττοντας την ίδια στιγμή πολιτική υπεραξία και μένοντας στο απυρόβλητο από τις αιχμές των αντιρρησιών.

Τρελόχαρτο (15)

Η πλειοψηφία εκείνων που αρνούνται να πάνε στο στρατό επιλέγουν το δρόμο του 15. Ο δρόμος αυτός θα μπορούσε να θεωρηθεί εύκολος, αν η λογική είναι ότι αρνούμαι το στρατό με όποιον τρόπο μπορώ και με όσο γίνεται λιγότερες συνέπειες.

Υποδυόμενοι συνήθως το ρόλο ενός «ψυχασθενή», ενός «προβληματικού», οι άνθρωποι που επιλέγουν το δρόμο αυτό ποντάρουν την επιτυχία τους στην ίδια τη δομή του στρατού αφού το 15 είναι ένα παραθυράκι που αφήνουν οι ίδιοι οι στρατοκράτες με σκοπό να λειτουργήσει σαν αποσυμπιεστής ενδεχόμενων κοινωνικών αντιδράσεων απέναντι στο στρατό.

Ένας πειστικός ρόλος του «ψυχικά διαταραγμένου» θεωρείται σίγουρο ότι θα πείσει τους στρατοκράτες να κρίνουν τους υποψήφιους φαντάρους ως μη αποδεκτούς. Ο βασικός παράγοντας της θετικής έκβασης -γι' αυτούς που στοχεύουν στο 15- βρίσκεται στο γεγονός ότι οι ευαίσθητες που παρατηρούνται στους ανθρώπους των οποίων το ρόλο υποδύονται, προκαλεί φόβο στους στρατοκράτες για μια σειρά επικείμενων αυτοκτονιών και απειθαρχιών που θα διατάρασαν το εσωτερικό τους και θα αμαύρωναν την εικόνα του. Γιατί ο στρατός θέλει αλλά και χρειάζεται να κατοχυρώνει και να προβάλλει το μοντέλο του απόλυτα υγιούς και πειθαρχημένου δυναμικού του. Κι αυτή ακριβώς την εικόνα της φυσικής και σωματικής «ανωτερότητας» του έρχονται να συντηρούν κι οι άνθρωποι που επιλέγουν να αυτοχαρακτηριστούν «ψυχασθενείς» για να τον αποφύγουν.

Η πλέον συνηθισμένη διαδικασία που ακολουθούν όσοι επιδιώκουν την πολυπόθητη αναβολή για 15, είναι να ενημερωθούν όσο του δυνατόν καλύτερα για τα βασικά χαρακτηριστικά της συμπεριφοράς των «ψυχασθενών» ώστε να μπορέσουν να υποδυθούν ικανοποιητικά το ρόλο τους όταν θα χρειαστεί. με τον τρόπο αυτό νομιμοποιούν έμμεσα ένα ολόκληρο σύστημα αντιλήψεων της κατεστημένης ψυχιατρικής για την κατηγοριοποίηση των ανθρώπων σε ψυχικά υγιείς και μη, που η ίδια η εξουσία εξάλλου ορίζει και προωθεί.

Ωστόσο, αυτό δεν αποτελεί το μόνο σοβαρό σημείο κριτικής στην επιλογή 15. Το να αρνείται κανείς τη στρατιωτική θητεία με τον τρόπο αυτό δεν δηλώνει απαραίτητα και μία ουσιαστική αμφισβήτηση του θεσμού. Ακόμα όμως και όταν αυτό συμβαίνει χαρακτηρίζεται από την παθητικότητα της στάσης λόγω της συγκάλυψης της ουσίας της. Επιπλέον, αδυνατεί να ανοίξει μέτωπα συλλογικής σύγκρουσης και ρήξης λόγω της αμιγώς προσωποποιημένης φύσης της, που καθιστά και αδύνατη την κατάθεση προτάγματος.

Ολική άρνηση στρατεύσεως

Η ολική άρνηση στρατεύσεως εμφανίστηκε στην Ελλάδα στα τέλη της δεκαετίας του '80. Ο όρος «ολική» χρησιμοποιήθηκε και χρησιμοποιείται για να τη διαχωρίσει από άλλες μορφές άρνησης στρατεύσεως που αφορούν αμιγώς προσωπική λύση, θρησκευτική ιδεολογία ή έναν αφομοιώσιμο εναλλακτικό αντιμilitarισμό.

Η πράξη της ολικής άρνησης στρατεύσεως ξεκινάει από μια προσωπική άρνηση σε ένα ατομικό κάλεσμα από το γενικό επιτελείο στρατού. Α-

απέναντι στο στρατό

πό 'κει και πέρα, τόσο το κάλεσμα όσο και η άρνηση σε αυτό, παύουν να αφορούν προσωπική υπόθεση, μια και εγγράφονται με μια συγκεκριμένη πολιτικότητα στο ολικό κοινωνικό γίγνεσθαι. Η συγκεκριμένη πολιτικότητα συνίσταται στο ότι η άρνηση βάλλει ενάντια στη δομή ενός κυριαρχικού θεσμού, με έναν τρόπο που στοχεύει στην κοινωνική ακύρωση τόσο του ρόλου του, όσο και της ιδεολογικής του μήτρας (του εθνοκρατισμού).

Η ολική άρνηση στράτευσης εκμαιεύει -και κυοφορείται από- μια συνολική αντίληψη για τη ζωή. Από μια θεώρηση και μια πρακτική που πραγματεύονται την ανυποταγή και επιβουλεύονται την (θεσμισμένη ή όχι) τυραννία σε κάθε πεδίο, σε όλο το φάσμα της καθημερινής ζωής. Από μία διαδικασία αγώνα, όπου ο καθένας πράττει για τον εαυτό του και παράλληλα συμπράττει με άλλους σε μια κατεύθυνση απελευθερωτική, εξισορροπώντας αυτονομία και συλλογικότητα, καθώς είναι κατανοητή η αλληλεπίδραση και αλληλουχία μεταξύ ανθρώπων και κοινωνικών αντικειμενικών συνθηκών.

Με αυτές τις σταθερές, εκφρασμένες, η ολική άρνηση στράτευσης αντιπαράσσεται ως φυ-

πολυτήριο στρατού) και φυσικά όλα τα μέσα ελέγχου και καταστολής του «μεγάλου αδελφού», μπάτσους πολλών υπηρεσιών, δικαστές, «σωφρονιστικά» ιδρύματα.

ΜΕ βάση αυτή τη συστηματική διαδικασία, βλέπουμε λοιπόν ότι ακόμη και εάν η δήλωση ολικής άρνησης έγινε χωρίς σαφή συνείδηση της θεσμικής πολυπλοκότητας (κι εδώ εντοπίζεται ένα παράδοξο, το πώς κάποιος μπορεί να αντιπαλεύει την ιεραρχία, την υποταγή και την καταπίεση σε έναν μόνο θεσμό αποδεχόμενος όλους τους άλλους), η συνείδηση «αρθρώνεται» καθώς ξεδιπλώνονται και αποκαλύπτονται οι αντιδράσεις από μεριάς της κυριαρχίας.

Πέρα από την αυτοδύναμη -ως ένα βαθμό- σημαντικότητα της πράξης, καθοριστικό, σαφώς, ρόλο παίζει ο φορέας της. Για το πώς αυτός θα λειτουργήσει μέσα στα γεγονότα και θα συνεισφέρει -με το δικό του τρόπο- στο προχώρημα της πρακτικής.

Η καταστολή και η αφομοίωση είναι οι πάγιες τακτικές του κράτους απέναντι στην έμπρακτη αμφισβήτηση, μιας και η κοινωνική εξάπλωσή της αποτελεί εν δυνάμει κίνδυνο για τις επιλογές του. Καθώς το κράτος είναι αυτό που πάντα ορίζει τα όρια της νομιμότητας, σχεδόν νομοτελειακά κάθε πρακτική συνεχούς δράσης έρχεται σε άμεση ρήξη με την έννομη τάξη.

Η ολική άρνηση στράτευσης λοιπόν, από τη στιγμή της πραγμάτωσής της, βρίσκεται στη σκιά της καταστολής, με ένα νομικό πλαίσιο το οποίο ορίζει ζητή ποινή φυλάκισης για τους ανυπότακτους. Από τους 35 ωστόσο ολικούς αρνητές στράτευσης στην Ελλάδα, μέσα στα 10 αυτά χρόνια έχουν υπάρξει 3 συλλήψεις (οι 2 εκ των οποίων συμπτωματικά). Οι προσωρινές κρατήσεις βασίστηκαν στις κατηγορίες της ανυποταξίας-λιποταξίας σε καιρό γενικής επιστράτευσης και περιούβρισης στρατεύματος. Τα εντάλματα σύλληψης που έχουν εκδοθεί είναι σαφώς περισσότερα, ωστόσο όλα δείχνουν ότι δεν έχει υπάρξει συγκεκριμένο σχέδιο καταστολής. Αυτό δεν σημαίνει ωστόσο, πως κάτι τέτοιο δεν προετοιμάζεται. Οι αλλαγές που πραγματοποιήθηκαν πρόσφατα στα στρατιωτικά δεδομένα (νομική κατοχύρωση της άοπλης-εναλλακτικής θητείας, ρυθμίσεις για τους ανυπότακτους, κίνητρα για τη στράτευση* στα 18 κ.ά.) είναι βέβαιο πως θα συνδυαστούν και με κάποιες αποφάσεις στο ζήτημα των ολικών αρνητών στράτευσης. Προς το παρόν υπάρχει στασιμότητα, ενώ αναφορικά με τις ρυθμίσεις, αναχώματα δημιουργεί η ενδοκυριαρχική διαμάχη επί του θέματος, μεταξύ πολιτικής και στρατιωτικής ηγεσίας.

Πάνω στη ζήτημα της καταστολής έχουν εστιαστεί και οι περισσότερες ενστάσεις αναφορικά με την ολική άρνηση στράτευσης. Και ενώ δεν νοείται αγώνας χωρίς προσωπικό κόστος και απώλειες, το ζήτημα αυτό είναι που φαίνεται να έχει εμποδίσει την όποια κοινωνική εξάπλωση του προτάγματος. Και αυτό, δυστυχώς, με έναν αυτονόητο τρόπο που δεν επιτρέπει να ανοίξει ένας ουσιαστικός διάλογος πάνω σε θέμα.

Όπως όμως σε κάθε πράξη αντίστασης αυτό που παραμένει ουσιαστικό είναι πάντα το περιεχόμενο, έτσι συμβαίνει και με την ολική άρνηση στράτευσης. Η δυναμική που φέρει η ίδια η πρακτική και τα ζητήματα που αυτή κοινωνικά θέτει δεν μπορούν να προσμετρούνται με τη δυναμική της καταστολής. Άλλωστε η καταστολή έπεται πάντοτε της πράξης. Το να προηγείται συνειδησιακά αποτρέποντάς την, σημαίνει απαίδευτη αποδοχή των όρων υποταγής μας. Εν τέλει, το ζήτημα των συνεπειών του νόμου θα πρέπει να γίνει κατανοητό ότι αφορά την ενάντια κίνηση

της εξουσίας και όχι αυτούσιο κομμάτι της όποιας πρακτικής αντίστασης.

Ας μην ξεχνάμε πως είναι και η αλληλεγγύη στους αγώνες των ολικών αρνητών στράτευσης παγκόσμια αλλά και στην Ελλάδα που λειτουργεί σαν έρεισμα για την επιλογή μιας τέτοιας στάσης απέναντι στο στρατό. Αντί επομένως να

Μην παρασύρεσαι μακριά
απο το καθήκον...
Σε χρειάζομαι!

αντιμετωπίζουμε εξατομικευμένα τόσο την στράτευση όσο και την αντίσταση, θα πρέπει να εξετάσουμε με ποιον τρόπο η αλληλεγγύη απέναντι στην ολική άρνηση στράτευσης μπορεί να εμποδίσει την καταστολή της.

Η ολική άρνηση στράτευσης αντιπάσεται συνολικά σε ζωτικά για το σύστημα καταπιεστικά συστατικά. Όπως κάθε ρίζοσπαστική στάση, δε διαπραγματεύεται με τον θεσμό του στρατού, διεκδικώντας την ικανοποίηση επιμέρους αιτημάτων που θα άφηναν αναλλοίωτη την ουσία του. Αφοπλίζει έτσι, το θεσμό από τη δυνατότητα αφομοίωσής της, προς όφελος των εκσυγχρονιστικών τάσεων της κυριαρχίας. (*)

Μέσα στα πλαίσια του εκσυγχρονισμού του στρατού, εντάσσεται και η κατάργηση της υποχρεωτικής θητείας και η επαγγελματική στελέχωση του. Μακροπρόθεσμο και ίσως απατηλό σχέδιο για τα ελληνικά δεδομένα τόσο για ότι υπάρχουν αντιδράσεις από την πλευρά της στρατιωτικής ηγεσίας, όσο και γιατί οι ίδιες οι επιλογές του ελληνικού κράτους χρησιμοποιούν ανελλιπώς την πολιτική της έντασης και της εξωτερικής απειλής (ελληνοτουρκικά, «μακεδονικό»...). Ακόμη όμως και το ενδεχόμενο της δημιουργίας μισθοφορικού στρατού, δεν μπορεί να αλλάξει τη στάση μας απέναντί του. Όπως τα δεδομένα αλλάζουν, αλλάζει και ο τρόπος αντιμετώπισής τους. Η ολική άρνηση στράτευσης, σε μια τέτοια περίπτωση, προφανώς θα χάσει την άμεση αναφορά της στη θητεία. Ωστόσο η φιλοσοφία της ρήξης που εκφράζει, θα οπλίσει τους νέους τρόπους αντίστασης που θα χρειαστεί να αναζητήσουμε ενάντια στο στρατό.

(*) Ο εκσυγχρονισμός κυοφορείται στους κόλπους κάθε θεσμού, καθώς αποτελεί την τάση της υπάρχουσας εξουσιαστικής δομής να αναπαράγεται και να προσαρμόζεται στις καινούριες συνθήκες, κάνοντας τον ίδιο το θεσμό πιο αποτελεσματικό. Συνήθως τακτική του να αφομοιώνει τις διαφορετικές τάσεις, μέσα από μια σειρά συναινετικών διαδικασιών αποδυνάμωσης των συγκρουσιακών σχέσεων.

στέκονται απέναντι σ'αυτές ανταγωνιστικά και καχύποπτα.

Στον αντίποδα αυτής της καταστολής -της βίαιης απομόνωσης από το άλλο φύλο- το γεγονός πως υπηρετούν μόνο άντρες προβάλλεται σαν προνόμιο δύναμης και ικανοτήτων. Δικαιολογείται έτσι η στέρηση της επαφής με το άλλο φύλο ενώ προσδίδεται και μια αίσθηση ανωτερότητας.

Η αίσθηση αυτή της ανωτερότητας και η κοινή στάση απέναντι στις γυναίκες λειτουργεί σαν μια από τις βαλβίδες αποσυμπίεσης των εντάσεων που δημιουργεί η ιεραρχία και η αναγκαστική υπακοή στις διαταγές. Πίσω από την αδιάρηκτη δομή της ιεραρχίας κυριαρχεί ένας χυδαίος συνομοτισμός (πιο μικρή ποινή τρωε όταν το σκάσεις «για να πας με γυναίκα» παρά για οτιδήποτε άλλο). Αυτή η κατάσταση κατανόησης μεταξύ ανδρών μικραίνει τις αποστάσεις που η ιεραρχία οξύνει και αφυδατώνει την αίσθηση διαφοράς θέσης και λειτουργίας στο χώρο.

Σ' ένα μηχανισμό καταστολής και βίας, όπως είναι ο στρατός, είναι απαραίτητο τα μέλη του να έχουνε χαρακτηριστικά όπως του ανταγωνιστικού, του ισχυρού, του εξουσιαστικού, του κυρίαρχου. Χαρακτηριστικά που σε αντιδιαστολή με «γυναικεία» όπως προβάλλονται, δηλαδή ατολμία, φόβος, αδυναμία, γίνονται αρετές και πλεονεκτήματα. Οι φαντάροι μέσα στη σχιζοφρένεια της διαρκούς υπακοής στους ανώτερους και στους καθημερινούς εξευτελισμούς πρέπει να διακρίνουν έναν σκοπό στην πειθαρχία και την σκληραγώγηση: ότι γίνονται άνδρες. Γίνονται οι ίδιοι κυρίαρχοι υπηρετώντας ένα σύστημα κυριαρχίας. Επιδιώκεται να ανακαλύψουν ένα σημείο εξισορρόπησης των εντάσεων τους εκτονώνοντας την καταπίεση που υφίστανται οι ίδιοι καταπιέζοντας έναν από τους πρώτους «αδύναμους» μετά από αυτούς, τις γυναίκες.

Η διαμόρφωση αντιγυναικείας συνείδησης -ενάντια στη γυναικεία απελευθέρωση, αυτοκαθορισμό- δεν αποτελεί θεσμιζόμενο στόχο ή σκοπό (νομικά τουλάχιστον) του στρατού, ωστόσο η ύπαρξή της αποτελεί σημαντικό στοιχείο για την εύρυθμη λειτουργία του. Παρόλο που τη συνείδηση αυτή δεν τη γεννά ο ίδιος σαν θεσμός (τον ρόλο αυτόν τον έχουν άλλα πράγματα πολύ πριν τη θητεία). Την δυναμώνει, τη διακονίζει και την αναπαράγει, διαχέοντάς την εντέλει στην κοινωνία για να διαδραματίζει τον ρόλο της ολοκληρωτικής.

Ο στρατός σαν θεσμός που ενσωματώνει όλες τις βασικές αξίες του πολιτισμού, των κοινωνικών ανισοτήτων και των πλαστών διαχωρισμών σαν σώμα ασφαλείας του κράτους ενάντια στην κοινωνία και τον εξωτερικό εχθρό, δεν μπορεί παρά να βρίσκει πολέμιους κάθε γυναίκα και άνδρα που αναζητούν την ελευθερία.

Για την ύπαρξη ωστόσο των ανδροκρατούμενου αυτού θεσμού, όπως και αυτού του πολιτισμού που μάχεται τον αυτοκαθορισμό και την απελευθέρωσή τους, οι γυναίκες έχουν έναν ακόμη λόγο για να βρεθούν στο απέναντι -από αυτό της κυριαρχίας- μέτωπο.

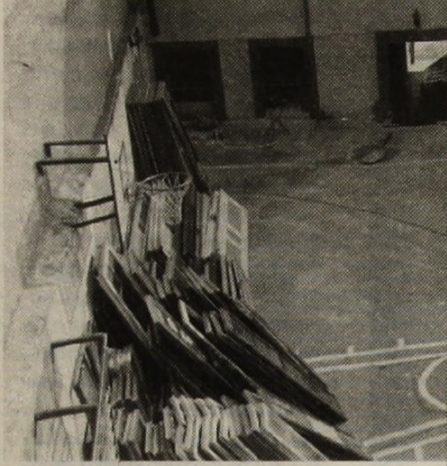
σική συνέπεια στον θεσμό μηχανισμό του στρατού. Είναι βιωματική και συνειδητή πολιτική και κοινωνική επιλογή. Πραγματώνει την άρνηση με μια σαφή αμεσότητα. Προσπαθεί να αξιοποιήσει το παρόν για να απαντήσει με επαναστατημένο (κι όχι επαναστατικό) τρόπο σε πραγματικές καταστάσεις, να παραγκωνίσει τις υποκριτικές θεωρίες της «ωρίμανσης» των συνθηκών και των ενδιάμεσων σταδίων, ανοίγοντας η ίδια μέτωπα ανατροπής. Συμβάλλει στο να γίνει απτή η ποιότητα ενός άλλου πολιτισμού που δεν μπορεί παρά να συγκρουστεί με τον ήδη υπάρχοντα.

Είναι δεδομένη η συνοχή και η λειτουργία του εξουσιαστικού πολιτισμού. Είναι δεδομένος ο τρόπος που ο κάθε θεσμός «κουβαλάει» από μόνος του το συνολικό πνεύμα του συστήματος, αλλά και ο τρόπος που καθιστά όλους τους θεσμούς απαραίτητους για την απόρροκτη συνέχει της κατεστημένης νομικής, ηθικής και ιδεολογικής αλυσίδας. Είναι συστηματική νομοτέλεια, κάθε φορά που ένας θεσμός δεν λειτουργεί, να απλώνουν οι γειτονικοί του τα πλοκάμια τους για να καλύψουν το ανεπιθύμητο κενό εξουσίας που δημιουργήθηκε.

Έτσι, με το που αρνείται κάποιος την στράτευση του, αυτόματα αντιμετωπίζει το οικογενειακό του περιβάλλον (που θέτει σε λειτουργία φυσική και συναισθηματική καταστολή, επιθετικό αποκλεισμό και αποδιοπομπή), το εργασιακό κατεστημένο (με δεδομένο πια «προσόν» το α-

Έπιπλα και προσωπικά αντικείμενα πεταγμένα στην αυλή της Βίλλα Βαρβάρα

Οι πόρτες, οι κάσες και τα παράθυρα του κτιρίου, ξηλωμένα και στοιβαγμένα στην αυλή

Η πλατεία Κουλέ-Καφέ

Σε 24ωρη βάση, από την Πέμπτη 23 Απρίλη, 150 αστυνομικοί φρουρούν το κτίριο και την γύρω περιοχή...

Δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα πέρα από τα δεσμά μας

Μερικές επίκαιρες ιδέες για μια καλή απάντηση στην εκκένωση της Villa Βαρβάρα και παράλληλα μερικές σκέψεις περί οργάνωσης

Πέμπτη 23 Απρίλη... πάει και η Villa Βαρβάρα... Περισσότεροι από 150 πάνοπλοι μπάτσοι εισβάλουν στο σπίτι στις επτά το πρωί και συλλαμβάνουν τα 13 άτομα που βρίσκονταν μέσα εκείνη την στιγμή. Μαζί τους εργάτες του δήμου που αρχίζουν αμέσως να ξηλώνουν και να καταστρέφουν αυτό το κομμάτι της ζωής μας. Μετά από το πρώτο σοκ -αφού κανένας στο "χώρο" δεν περίμενε την εκκένωση της Villa Βαρβάρα αυτή την περίοδο- οι αντανακλαστικές κινήσεις. Συνελεύσεις, γράψιμο προκηρύξεων, αφισκόλληση, συνεχής παρουσία στην πλατεία Κουλέ Καφέ, πολλές και δύσκολες συζητήσεις. Με λίγα λόγια, πολύ τρέξιμο και ελάχιστος ύπνος γι αυ-

από την πολύ δυναμική πορεία της Τρίτης 28 Απρίλη, μπορούμε να προχωρήσουμε σε τέτοιου είδους ενέργειες.

Για τη συνειδητή δράση μικρών ομάδων

Ας κάνουμε μια επίσκεψη στις "βίλλες" των υπεύθυνων για να τους τραβήξουμε στο φως της δημοσιότητας, αυτό άλλωστε φοβάται και η κλίκα της εξουσίας.

Αφού μας έκλεψαν τα παράθυρα, ας αερίσουμε και λίγο τα γραφεία του δήμου, των εργολάβων και των κομμάτων εξουσίας.

Ας κάνουμε καθημερινά μία ή δύο καινούριες καταλήψεις σε άδεια δημόσια -και ιδιωτικά- σπίτια της Άνω Πόλης, ώστε να μάθει ο κόσμος για τα καταστροφικά σχέδια του δήμου και των κερδοσκόπων, αναφορικά με την περιοχή αυτή. Και αν δεν θα έχουμε αρκετό δυναμικό, ας αρκεστούμε στο να έχουν αυτές οι καταλήψεις συμβολικό χαρακτήρα σε πρώτο επίπεδο. Δηλαδή να λειτουργήσουν ως χώροι αντιπληροφόρησης που προετοιμάζουν και διαμορφώνουν το έδαφος για επόμενες κινήσεις.

Ας κάνουμε κάμπινγκ στην Καμάρα ή στην πλατεία Ναυαρίνου, αφού δεν ενδιαφέρονται οι κύριοι στο δημαρχείο για το γεγονός ότι κάποιοι είναι άστεγοι πλέον.

Όλες αυτές οι κινήσεις και όλα τα μικρά χτυπήματα -σαν βελονιές- δεν είναι ούτε τυφλά, ούτε απαιτούν πολλούς ανθρώπους ή πολύ περισσότερο την απόφαση μιας γενικής συνέλευσης. Επομένως, η κάθε μικρή ομάδα δρα αυτόνομα, υπεύθυνα και με το δικό της στυλ. Βέβαια, αυτό που πρέπει να λαμβάνεται ως μίνιμουμ συμφωνίας, είναι το να μην διακινδυνεύσει καμία ανθρώπινη ζωή και να μην υπάρχουν επιπτώσεις σε μη εμπλεκόμενα άτομα.

Ας τρέξουν οι μπάτσοι από την πλατεία Κουλέ Καφέ προς το Πανόραμα, προς το κέντρο, προς την Καλαμαριά ή προς το ωραίο εξοχικό του εργολάβου, κάπου στην Χαλκιδική. Αυτό συνιστά και πολιτικό αλλά και οικονομικό κόστος. Αν οι βελονιές σηματοδοτούν καλά, ο κόσμος θα το καταλάβει και σιγά-σιγά θα έρθουν και άλλοι βλέποντας ότι "κάτι γίνεται" και ότι οι "αναρχικοί" πλέον εκτός από ουτοπικές προτάσεις έχουν τόσο δράση όσο και μια ενδιαφέρουσα ζωή. Να μην γελάσετε τώρα! Πολύς

κόσμος δεν θέλει αυτή τη ζωή της απομόνωσης και κατανάλωσης. Το να είμαστε απρόβλεπτοι, συλλογικοί και διαφορετικοί, αυτό είναι που τραβάει τους ανθρώπους κοντά μας. Με μια τέτοιου είδους τακτική θα μπορούσε μια άλλη μικρή ομάδα -στην Θεσσαλονίκη, αυτή των πρώην καταληψιών- να επικεντρωθεί στην οργάνωση μιας καλά προετοιμασμένης πανελλαδικής πορείας και στο περιεχόμενο των κειμένων που θα μοιραστούν.

Η γενική συνέλευση δεν είναι αυτοσκοπός

Αν ισχύσουν όλα τα παραπάνω, τότε δεν θα ήμαστε συνεχώς σε συνελεύσεις, σπαταλώντας πολλή από τη δύναμή μας, εξαιτίας των πολιτικών και προσωπικών προβλημάτων που υπάρχουν στο "χώρο". Αν ισχύσουν όλα τα παραπάνω, δεν θα υπάρχει ο γνωστός φαύλος κύκλος, δηλαδή να μην υπάρχει συνεννόηση ανάμεσα στις διάφορες ομάδες, μερικοί/ες να μην συμμετέχουν καθόλου, άλλοι/ες να κάνουν το "κινηματικό καθήκον" τους και λίγα άτομα να σηκώνουν όλο το βάρος των κινητοποιήσεων. Οι τελευταίοι/ες τρέχουν από το πρωί μέχρι το βράδυ χωρίς να βλέπουν βοήθεια. Έτσι απογοητεύονται και από το πολύ στρες δεν έχουν ούτε ανοιχτό μυαλό ούτε και δύναμη για να κάνουν κάποια καινούρια πράγματα. Όλα τα άλλα άτομα περιμένουν

παθητικά και βαριούνται αφού πάντα βλέπουν το ίδιο έργο και -κατά τη γνώμη τους- τα ίδια λάθη. Η άρχουσα τάξη γελάει και ο υπόλοιπος κόσμος αδιαφορεί. Για να κερδίσουμε πάλι την απεύθυνση που κάποτε είχε ο Αναρχισμός, ας δράσουμε με όλη την διαφορετικότητα που υπάρχει ανάμεσά μας. Καμιά πράξη δεν είναι ανώτερη ή κατώτερη από την άλλη. Με όλες τις μορφές της ελευθεριακής δράσης θα αποκτήσουμε δύναμη και θα λειτουργήσουμε ως μαγνήτης για όλους αυτούς που ψάχνουν κάτι ενάντια στην καθημερινή μιζέρια.

Αν δεν φύγουμε από τα λάθη των τελευταίων χρόνων, τότε θα υπάρχει μεν δράση αλλά στο τέλος θα γίνουμε θύματα απέναντι στην κρατική βία. Και επειδή κανένας δεν θέλει να είναι μόνιμο θύμα -μετά από μερικά χρόνια και ήττες στο "χώρο"- γυρίζουμε στους κόλπους της "κοινωνίας". Πρέπει να δοκιμάσουμε καινούργιους τρόπους δράσης και αυτοοργάνωσης, να αναπτύξουμε τη φαντασία και την αυτενέργεια και να απαλλαγούμε από την ασυνενοησία και τη συνελευσεομανία. Η γενική συνέλευση πρέπει να είναι το εργαλείο για την λειτουργία των κέντρων, σπιτιών και κολλεκτίβων μας και όχι για κινητοποιήσεις σε περιόδους καταστολής.

Κι αν χάσουμε την Villa Βαρβάρα, τουλάχιστον ας κερδίσουμε την πόλη!

Schwarzer Stern

Απεργία πείνας φυλακισμένων του MRTA

Καταγγέλλουμε στη διεθνή κοινή γνώμη τα ακόλουθα: από το Γενάρη αυτής της χρονιάς, η Εθνική Υπηρεσία Πληροφοριών (SIN) διαδίδει το σενάριο μιας υποτιθέμενης εφόδου 150 μελών του MRTA στις φυλακές υψίστης ασφαλείας του Yanapago με στόχο την απόδραση των φυλακισμένων τουπακαμαρίστας. Ένα σενάριο που αναπαράγεται από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και επαναλαμβάνεται από τη διεύθυνση των φυλακών, συσχετίζοντάς το με συγκεκριμένα περιστατικά που διαδραματίζονται σε αυτή τη φυλακή.

Με αυτή τη δικαιολογία, ειδικές δυνάμεις της DINOES, της αστυνομίας και του στρατού βρίσκονται στη φυλακή, προκαλώντας συνεχώς και με εμφανή διάθεση επίθεσης. Ήταν αυτές οι δυνάμεις του κράτους οι οποίες προκάλεσαν τα γεγονότα της 1ης και της 4ης Μάρτη, κατά τη διάρκεια των οποίων οι κρατούμενοι πολέμου δέχθηκαν βάρβαρες σωματικές και ψυχολογικές επιθέσεις. Αυτές οι επιθέσεις αποδόθηκαν στην "ένταση" που έχει δημιουργηθεί εξ αιτίας της "αναμενόμενης επίθεσης" του MRTA. Αυτή είναι η δικαιολογία που αναφέρθηκε και στον πρόεδρο της Χιλής, ο οποίος επισκέφθηκε τη φυλακή για να εξακριβώσει τη φυσική κατάσταση στην οποία βρισκόταν ένας χιλιανός πολιτικός κρατούμενος, ο οποίος ξυλοκοπήθηκε άγρια την 1η Μάρτη.

Όπως έχει ανακοινωθεί επίσημα από έναν από τους αξιωματούχους που είναι υπεύθυνος για την ασφάλεια των φυλακών, οι ειδικές δυνάμεις που έχουν εγκατασταθεί εδώ, έχουν τη ρητή εντολή σε περίπτωση "επίθεσης" να σκοτώσουν όλους τους κρατούμενους του MRTA, να μην αφήσουν κανέναν σώο ή τραυματία. Αυτό είναι, προφανώς, μια καταδίκη σε θάνατο για όλους μας. Ποιός θα διαπιστώσει αν πρόκειται για μια επίθεση με στόχο την απελευθέρωσή μας; Ποιός θα επιβεβαιώσει την αλήθεια της ύπαρξης μιας τέτοιας επίθεσης; Στο τέλος, αυτοί είναι που παίρνουν τις υποθέσεις. Κάνουμε λοιπόν σαφές πως η κυβέρνηση Φουτζιμόρι έχει την πρόθεση να μας ΔΟΛΟΦΟΝΗΣΕΙ -γι' αυτό διαδίδουν τις φήμες για την υποτιθέμενη επίθεση.

Αυτή η αδέξια μανούβρα δεν είναι παρά μια πρόφαση για να δολοφονηθούν όσοι αιχμαλῶτες πολέμου δεν έχουμε "κελαηδήσει", δεν έχουμε προδώσει τις αρχές μας, παρά τις σκληρές συνθήκες αυτού του απάνθρωπου και παράνομου καθεστώτος εγκλεισμού. Η επιμονή μας, η καταγγελία της αδικίας έχει γίνει ενόχληση για τη δικτατορία, είμαστε η απόδειξη του καταπιεστικού χαρακτήρα του κράτους που είναι ανίκανο να επιλύσει τα μεγάλα προβλήματα της χώρας. Είμαστε επιπλέον η απόδειξη πως ο λαός μας δεν είναι διατεθειμένος να συνεχίσει να υπομένει τόσες αδικίες.

Είμαστε αποφασισμένοι για το ότι τα δικαιώματα του λαού και συγκεκριμένα των πολιτικών κρατούμενων και των αιχμαλῶτων πολέμου είναι αδιαπραγμάτευτα. Δεν θα σταματήσουμε τον αγώνα μας ενάντια σε αυτό το απάνθρωπο καθεστώς, δεν θα μας σταματήσει αυτή η απειλή ενάντια στις ζωές μας. Αν η δικτατορία έχει αποφασίσει να βάλει τα χέρια της στο αίμα, αυτό είναι δικιά της ευθύνη. Εμείς θα αναλάβουμε τις δικές μας. Γι' αυτό το λόγο, εμείς οι μαχητές τουπακαμαρίστας, πολιτικοί κρατούμενοι κι αιχμαλῶτες πολέμου, αποφασίσαμε να ξεκινήσουμε ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ υπερασπιζόμενοι τα δικαιώματά μας ως ελεύθερων ανθρώπων, ακόμα και σε συνθήκες φυλάκισης.

Όχι στο απάνθρωπο καθεστώς!

**Απεργία πείνας για μια αξιοπρεπή
και ανθρώπινη αντιμετώπιση
των πολιτικών κρατούμενων!**

Μήνυμα της People's Global Action

Τα πράγματα ζεσταίνονται καθώς πλησιάζουν οι μέρες των κινητοποιήσεων ενάντια στην "ελεύθερη" αγορά, οι οποίες θα συμπέσουν με τη συνάντηση των 8 πλουσιότερων χωρών στο Μπέρμινγχαμ (16-17 Μάη) και με τη 2η υπουργική συνδιάσκεψη του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου και τον εορτασμό της 50ης επετείου της GATT (18-20 Μάη).

Σχετικά με τις κινητοποιήσεις στη Γενεύη, εκτός από τη συμμετοχή των ανέργων από τη Γαλλία και το καραβάνι από τη Γερμανία, θα συμμετάσχουν και αρκετές εκατοντάδες ιταλοί αλλά και αγρότες από την ινδική αγροτική οργάνωση KRSSI! Ο αριθμός των απόρων από την Ινδία δεν είναι ακόμα γνωστός, θα μπορούσαν όμως να είναι ακόμα και εκατοντάδες αυτοί οι οποίοι θα έλθουν από την Ινδία για να μεταφέρουν την οργή τους και την απόρριψη του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου και των νεοφιλελεύθερων πολιτικών επιλογών. Η συμμετοχή δεν είναι ακόμα βέβαιη, καθώς ακόμα δεν έχουν απαντήσει οι αιτήσεις για χορήγηση βίζας, τόσο όμως εμείς όσο και η KRSS προσπαθούμε να το πετύχουμε.

Με αυτό το μήνυμά σας παροτρύνουμε να συμμετάσχετε στις κινητοποιή-

σεις, αν δεν έχετε ήδη αρχίσει να δραστηριοποιήστε. Αν θέλετε να ενωθείτε με τα εκατομμύρια που θα κινητοποιηθούν αυτές τις ημέρες, μπορείτε να μας στείλετε μήνυμα στη διεύθυνση <press-action@agp.org>, ώστε πιθανόν να έρθετε σε επαφή με άλλους ανθρώπους οι οποίοι θα κινητοποιηθούν στην περιοχή σας.

Σας προτείνουμε να οργανώστε μια δημόσια πυρπόληση της τελικής πράξης του Κύκλου της Ουρουγουάης της GATT, που αποτέλεσε τη δημιουργία του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου. Η πυρπόληση μπορεί να γίνει σε ένα κεντρικό σημείο (π.χ. τη βουλή ή το τοπικό κυβερνείο, εμπρός από τα γραφεία μιας πολυεθνικής, στο χρηματιστήριο κ.τ.λ.). Θα ήταν πολύ σημαντικό αν θα μπορούσαν να παραβρεθούν άνθρωποι από διάφορες κοινωνικές ομάδες (αγρότες, βιομηχανικοί εργάτες, ιθαγενείς, οργανώσεις γυναικών κ.τ.λ.).

Μπορείτε να κατεβάσετε το πλήρες κείμενο, το οποίο αποτελείται από μία σελίδα, από την ηλεκτρονική ιστοσελίδα

<www.wto.org/wto/legal/03-fa.wp5>. Προτείνουμε επίσης την διοργάνωση μιας συνέντευξης τύπου με τη συμμετοχή όλων όσων θα έχουν συμμετά-

σχει στη δημόσια πυρπόληση, συνδέοντας τα θέματα του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου και της παγκοσμιοποίησης με τοπικά ζητήματα και παράλληλα παρουσιάζοντας την παγκόσμια διασύνδεση των αγώνων και πληροφορώντας για τις υπόλοιπες ενέργειες που θα πραγματοποιηθούν παράλληλα σε ολόκληρο τον κόσμο.

Μια άλλη πρόταση είναι η πραγματοποίηση ενεργειών άμεσης δράσης. Για παράδειγμα η κατάληψη γραφείων πολυεθνικών, ενός εστιατορίου fast-food ή του κοινοβουλίου, η διοργάνωση ενός "Street Party" (για το τελευταίο, μπορείτε να επικοινωνήσετε με τη "Reclaim The Streets" στη διεύθυνση <rts@gn.apc.org> για περισσότερες πληροφορίες).

Αν σκέφτεστε να πραγματοποιήσετε κάποια (δημοσιοποιησιμη από πριν) ενέργεια, επικοινωνήστε μαζί μας στη διεύθυνση

press-action@agp.org.

Γραμματεία της PGA

Ουρουγουάη: Πρόταση για την τρίτη Διηπειρωτική

Σύντροφοι και συντρόφισσες, εχθές, 19 Απριλίου του 1998, στην έδρα του Εξεγερμένου Ζαπατιστικού Προξενείου, πραγματοποιήθηκε συνέντευξη του Συντονιστικού Όλοι/ες για την Chiapas, κατά τη διάρκεια της οποίας αποφασίστηκαν, ανάμεσα σε άλλα, τα εξής:

- 1) Η αυτοδιάλυση του Συντονιστικού Όλοι/ες για την Chiapas που συγκροτήθηκε μετά τη σφαγή του Acteal.
- 2) Η δημιουργία της οργάνωσης "Εξεγερμένη Αξιοπρέπεια", βασισμένη στη 4η Διακήρυξη της Ζούγκλας Λακαντόνα και στη 2η Διακήρυξη της Ρεαλιδάδ, και η ενσωμάτωσή της στο Διηπειρωτικό Δίκ-

κτυο Αντιστάσεων για την Ανθρωπότητα κι Ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό.

- 3) Την πρόκληση για την πραγματοποίηση της 2ης Παναμερικανικής Συνάντησης και της 3ης Διηπειρωτικής Συνάντησης για την Ανθρωπότητα κι Ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό, από τις 25 Ιούλη ως τις 5 Αυγούστου του 1998. Οι δύο συναντήσεις προτείνεται να πραγματοποιηθούν εδώ, στο Μοντεβιδέο της Ουρουγουάης, με τον ακόλουθο τρόπο:

- Από τις 25 ως τις 30 Ιούλη η 2η Παναμερικανική.
- Από τις 31 Ιούλη ως τις 5 Αυγούστου η 3η Διηπειρωτική.

Αυτή η πρόταση δεν είναι αντίθετη με την πραγματοποίηση μιας άλλης αντίστοιχης Συνάντησης σε άλλο σημείο του Γαλαξία, πιστεύουμε ότι μπορούν να πραγματοποιηθούν παράλληλα με αντίστοιχα περιεχόμενα και στόχους.

Για επικοινωνία:

Στην ταχυδρομική θυρίδα Acevedo Diaz 1071 1071, CP 11200 Montevideo URUGUAY

Τηλέφωνο: (598-2) 4090054

E-mail: amontema@chasque.apc.org

Νέες συμπλοκές στην Ινδονησία

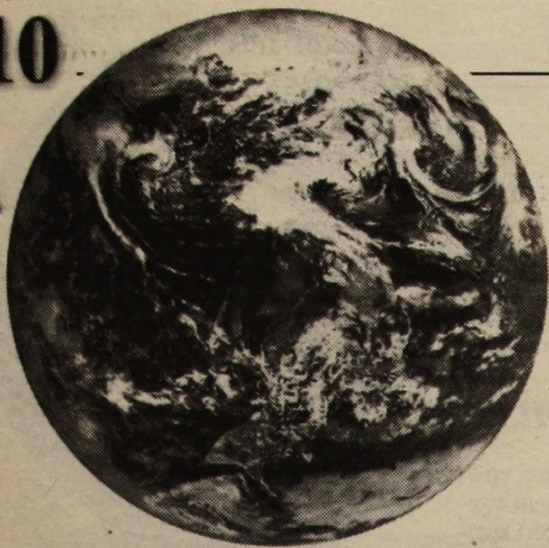
Με δακρυγόνα και κλομπς υποδέχτηκαν την περασμένη Δευτέρα, ινδονήσιοι αστυνομικοί, τους 5.000 φοιτητές που πραγματοποιούσαν αντικυβερνητική διαδήλωση, στην πόλη Μετάν. Στα αιματηρά και βιαιότερα επεισόδια των τελευταίων δύο μηνών που ακολούθησαν, οι φοιτητές απάντησαν με βόμβες, μολότωφ, πέτρες και ξύλα, ενώ κατά τις συμπλοκές δώδεκα από αυτούς τραυματίστηκαν σοβαρά. Οι νέες αυτές ταραχές είναι η κορύφωση μιας σειράς επεισοδίων τις τελευταίες εβδομάδες στις μεγαλύτερες πόλεις της Ινδονησίας καθώς κλιμακώνεται η ένταση των διαδηλώσεων κατά του 76χρονου πια προέδρου Σουχάρτο, ο οποίος κυβερνά δικτατορικά τη χώρα επί 32 συνεχή χρόνια. Οι διαδηλώσεις και οι εξωτερικές πιέσεις έχουν κλιμακωθεί μετά και την χειρότερη οικονομική κρίση που περνά η Ινδονησία, οι άνεργοι της οποίας αγγίζουν τα εννιά εκατομμύρια, από την αρχή της δικτατορίας του Σουχάρτο.

Βομβαρδισμός "καλής θέλησης" στην Κολομβία

Ο **κολομβιανός στρατός** βομβάρδισε την περιοχή όπου το Σάββατο 25 Απριλίου απελευθερώθηκαν οι δύο πολίτες των ΗΠΑ που είχαν απαχθεί από το κολομβιανό αντάρτικο, κατά τη διάρκεια μιας εκδήλωσης καλής θέλησης.

Ο βομβαρδισμός πραγματοποιήθηκε πολύ κοντά στο σημείο στο οποίο βρίσκονταν οι πρόσφατα απελευθερωμένοι καθώς και τα μέλη της "επιτροπής καλής θέλησης", η οποία αποτελούνταν από μέλη του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού και δημοσιογράφους. Σύμφωνα με τις μαρτυρίες των δημοσιογράφων που ήταν παρόντες, οι επιθέσεις του στρατού έγιναν με όλμους. Μόλις σταμάτησαν οι βομβαρδισμοί, οι δύο βορειοαμερικάνοι πολίτες, Peter James Chen και Todd Mark, που βρίσκονταν στα χέρια της αντάρτικης οργάνωσης FARC από τις 23 του περασμένου Μάρτη, μεταφέρθηκαν με ελικόπτερο στην πόλη Villavicencio και στη συνέχεια με αεροπλάνο στην πρωτεύουσα Μπογκοτά.

Ο στρατηγός Freddy Padilla de Leon, διοικητής της 7ης ταξιαρχίας ξηράς, δήλωσε πως "ο στρατός πραγματοποίησε στρατιωτικούς ελιγμούς σε περιοχή 5 χιλιομέτρων μακριά από το σημείο της παράδοσης, όπως συμβαίνει πάντα σε τέτοιες περιπτώσεις, σε πλήρη συντονισμό με τον Ερυθρό Σταυρό και τους μεσολαβητές, ώστε να αποτραπούν δυσάρεστες εξελίξεις".

Πρώτη δημόσια εμφάνιση του Βανούνου

Τη Δευτέρα, ο Μόρντεκαϊ Βανούνου, ισραηλινός ατομικός επιστήμονας που έχει καταδικαστεί σε 18 χρόνια φυλάκιση επειδή έδωσε στη δημοσιότητα πληροφορίες σχετικά με το ατομικό πρόγραμμα του Ισραήλ, παρουσιάστηκε σε δικαστήριο της πόλης Beersheba, όπου έκανε αίτηση να επιτραπεί σε δύο βρετανούς δικηγόρους να τον επισκεφτούν. Για πρώτη φορά από τη σύλληψή του, οι ισραηλινές αρχές επέτρεψαν τη φωτογράφιση του 43χρονου Βανούνου, που βγήκε από την απομόνωση τον περασμένο μήνα, μετά από 11 χρόνια. Ένας φύλακας πήρε τις κάμερες των φωτογράφων, φωτογράφησε ο ίδιος τον Βανούνου και τις επέστρεψε στους ιδιοκτήτες τους.

Ο Βανούνου έχει ζητήσει ακόμη να μεταφερθεί σε πτέρυγα των φυλακών όπου κρατούνται άραβες πολιτικοί κρατούμενοι, ή «κρατούμενοι ασφάλειας», όπως τους αποκαλούν οι αρχές. Η διοίκηση των φυλακών αρνείται να τον μεταφέρει, όπως δήλωσε ο νομικός εκπρόσωπος της.

Την περασμένη εβδομάδα, το συμβούλιο αναστολών συζήτησε την αίτησή του για υπό όρους αποφυλάκιση, αφού έχει ήδη εκτίσει τα δύο τρίτα της ποινής του. Οι τελικές αγορεύσεις ορίστηκαν για τις 4 Μαΐου. Έγινε γνωστό, πάντως, πως στέλεχος των υπηρεσιών ασφαλείας κατέθεσε πως η αποφυλάκιση του Βανούνου θα είναι επιβλαβής για τη δημόσια ασφάλεια.

Η σκληρή γραμμή των ισραηλινών αρχών απέναντι στο Βανούνου φαίνεται και από την απαγόρευση στον αδελφό του, Ασέρ, να τον επισκέπτεται στη φυλακή για έξι μήνες. Η απολογία ήταν πως βοήθησε τους Sunday Times, όπου είχε κάνει τις αποκαλύψεις του το 1986 ο Βανούνου, να ετοιμάσουν ένα άρθρο για την υπόθεσή του, που είχε ως αποτέλεσμα να σταλούν 850 επιστολές αναγνώστών που ζητούσαν την απελευθέρωσή του. Στο άρθρο της εφημερίδας εξιστορούνταν οι προσπάθειες του επιστήμονα να διατηρήσει τη διανοητική του ισορροπία όλο το διάστημα που βρισκόταν στην απομόνωση, καθώς και δήλωσή του πως δε μετανιώνει για ο,τι έκανε και πως θα παραβίαζε το νόμο και στο μέλλον για ζητήματα πυρηνικών όπλων.

Αρχικά, οι υπεύθυνοι των φυλακών εξοργίστηκαν διαβάζοντας μεταφρασμένα αποσπάσματα του άρθρου στον ισραηλινό τύπο, γιατί νόμισαν πως ο Βανούνου κατάφερε με κάποιο τρόπο να επικοινωνήσει με δημοσιογράφους μέσα από τη φυλακή. Οι κρατούμενοι στις ισραηλινές φυλακές απαγορεύεται να έχουν σχέσεις απευθείας με δημοσιογράφους.

Ο Ασέρ Βανούνου εξήγησε πως δε συνέβη κάτι τέτοιο, αλλά απλά μετέφερε σχόλια που έκανε ο αδελφός του κατά τη διάρκεια επισκεπτηρίου και παρουσία φρουρού, τα οποία δεν μπορούσαν να βλάψουν τη δημόσια ασφάλεια. Ο Tom Segen, ισραηλινός συγγραφέας δήλωσε πως ο Ασέρ Βανούνου δεν είναι κρατούμενος, και άρα δεν υπήρχε λόγος να τιμωρηθεί επειδή μίλησε σε δημοσιογράφους για τον αδελφό του.

Αυστραλία:

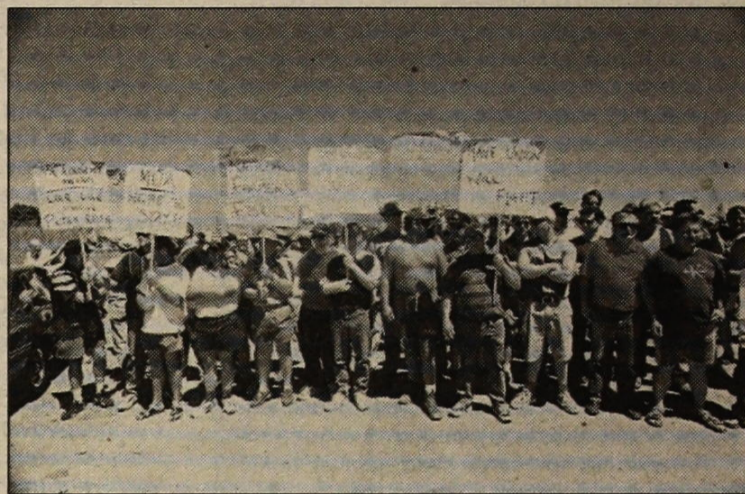
Εξελίξεις στον αγώνα των λιμενεργατών

Την περασμένη εβδομάδα, αυστραλιανό δικαστήριο έκρινε την απόλυση όλων των συνδικαλισμένων εργαζόμενων στις θυγατρικές εταιρίες της Patrick παράνομη, και κάλεσε την εταιρία να προσλάβει ξανά τους απολυμένους. Η Patrick άσκησε έφεση στην απόφαση, που εκδικαζόταν αυτή την εβδομάδα. Η απόφαση του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου αναμενόταν να βγει το απόγευμα της Πέμπτης (η ύλη της Άλφα έκλεισε την Τετάρτη) και υπήρχαν σοβαρές πιθανότητες να απορριφθεί η έφεση. Ένας από τους δικαστές δήλωσε πως σε αυτή την υπόθεση «διακυβεύονται περισσότερα από χρήματα. Είναι ζήτημα αρχής, επικυρωμένης από το κοινοβούλιο, πως δεν απολύεις εργαζόμενους επειδή ανήκουν σε συνδικάτο». Επιπλέον, δύο άλλοι δικαστές έδειχναν δύσπιστοι σχετικά με το πως μια εταιρία που τον προηγούμενο μόλις Σεπτέμβριο είχε κεφάλαιο 300 εκατομμύρια δολάρια βρίσκεται τώρα στα πρόθυρα της χρεοκοπίας (η Patrick χρησιμοποίησε τη μέθοδο της αναγκαστικής διαχείρισης για να δικαιολογήσει την απόλυση όλων των εργαζόμενων στις θυγατρικές της). Η Patrick προειδοποιήθηκε πως αν η MUA, στην οποία είναι συνδικαλισμένοι όλοι οι α-

πολυμένοι, κερδίσει την υπόθεση, η εταιρία θα πρέπει είτε να προσλάβει ξανά τους απολυμένους είτε να τους αποζημιώνει για τους μισθούς που χάνουν για την υπόλοιπη ζωή τους.

Στο μεταξύ, η Lang Corporation, που ελέγχει την Patrick, βλέπει την τιμή της μετοχής της να πέφτει συνέχεια. Στις 24 Απριλίου ανακοίνωσε την επ' αόριστο αναστολή των δραστηριοτήτων της σε επτά πόλεις της Αυστραλίας.

Είναι φανερό, και δείχνει να το έχει αντιληφθεί και το δικαστήριο, πως το κυριότερο ζήτημα σε αυτή τη διαμάχη είναι το δικαίωμα στο συνδικαλισμό. Η Patrick, με τις μαζικές απολύσεις δεν μειώνει αλλά αντίθετα αυξάνει το κόστος παραγωγής, καθώς οι

νεοπροσληφθέντες έχουν ψηλότερα συμβόλαια από τους απολυμένους και η μεταφορά τους στον τόπο εργασίας σε συνδυασμό με τα δρακόντεια μέτρα ασφαλείας κάνουν ακόμη πιο ασύμφορη αυτή την επιλογή. Αυτό όμως είναι ένα τίμημα που πληρώνει ευχαρίστως προκειμένου να ξεφορτωθεί τους συνδικαλισμένους εργαζόμενους. Το ίδιο ισχύει για την κυβέρνηση Howard που υποστηρίζει οικονομικά την «εξυγίανση» καθώς και για τις τράπεζες - πιστωτές της Patrick, που δεν αντιδρούν, αν και η κίνηση της αναγκαστικής διαχείρισης είναι εμφανώς κόλπο, με το οποίο μπορεί να αποφύγει και την πληρωμή των υποχρεώσεών της σε αυτές και τους προμηθευτές της.

Αυτή την εβδομάδα δόθηκε στη δημοσιότητα έρευνα του Ινστιτούτου της Αυστραλίας (ανεξάρτητου κέντρου μελετών) που καταρρίπτει το επιχείρημα της χαμηλής παραγωγικότητας των αυστραλών λιμενεργατών. Στα περισσότερα λιμάνια η παραγωγή βρίσκεται στα ίδια ή και λίγο καλύτερα επίπεδα από τα διεθνή, ενώ εκτιμάται πως περαιτέρω βελτίωση μπορεί να υπάρξει μόνο με «δραστικές» αλλαγές στη δομή των εργοταξίων, όπως η καθιέρωση μίας μόνο αποβάθρας φορτοεκφόρτωσης σε κάθε λιμάνι.

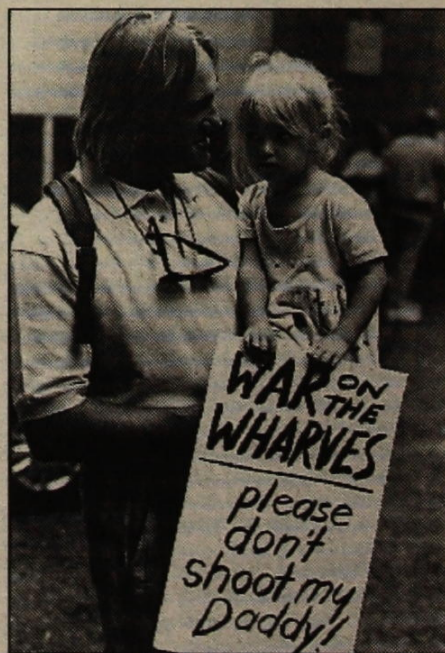
Μαζική απεργία διαρκείας στη Δανία

Στις 27 Απριλίου, 400.000 εργαζόμενοι στη βιομηχανία παραγωγής και επεξεργασίας, στις μεταφορές και τον κατασκευαστικό τομέα, αποφάσισαν να κατέβουν σε απεργία επ' αόριστο, μετά την απόρριψη σε ψηφοφορίες στα συνδικαλιστικά τους όργανα, των εργοδοτικών προτάσεων για τη νέα συλλογική σύμβαση.

Κάθε δύο χρόνια, οι εκπρόσωποι των συνδικαλιστικών οργανώσεων των εργατών διαπραγματεύονται με τους εκπροσώπους των βιομηχανιών συλλογική σύμβαση εργασίας σε εθνικό επίπεδο. Φέτος, οι διαπραγματεύσεις έφτασαν σε αδιέξοδο μετά την απαίτηση των εργοδοτών να μην αυξηθεί η νέα σύμβαση το κόστος εργασίας, τη στιγμή που η οικονομία της χώρας βρίσκεται σε άνθιση και τα κέρδη των εταιριών είναι παραπάνω από ικανοποιητικά. Ακόμη, δεν δέχτηκαν να συζητήσουν την πιθανότητα μείωσης του χρόνου εργασίας, με θέσπιση του 35ωρου και μία επιπλέον εβδομάδα διακοπών το χρόνο.

Η απεργία κατά τις πρώτες μέρες της είναι επιτυχημένη, και αυτό φαίνεται από τις αντιδράσεις του κεφαλαίου. Το χρηματιστήριο βρίσκεται σε πτώση, ενώ ξένοι επενδυτές και εταιρίες που βλέπουν τις παραγγελίες τους να καθυστερούν, απειλούν να αποσύρουν τις δραστηριότητές τους από τη Δανία, αν η διάρκεια της απεργίας ξεπεράσει τις δέκα μέρες. Η κυβέρνηση δήλωσε πως σε αυτή την περίπτωση θα επέμβει ενάντια στην απεργία. Από την άλλη, όμως, πολλοί συνδικαλιστές εκπρόσωποι δείχνουν επίσης σημάδια υποχώρησης, αφού δεν επιμένουν πια στο 35ωρο και δηλώνουν ευχαριστημένοι με δύο ή τρεις μέρες διακοπών παραπάνω. Την Τετάρτη, είχε οριστεί πανεθνική συνάντηση των εκπροσώπων των σωματείων για να εκτιμηθεί η εξέλιξη της απεργίας. Αυτή η συνάντηση μπορεί να έχει καθοριστικά αποτελέσματα. Οι εκπρόσωποι των σωματείων έπαιξαν σημαντικό ρόλο στο κίνημα απεργιών του 1985, στο οποίο συμμετείχαν ένα εκατομμύριο εργαζόμενοι, και διήρκεσε δέκα μέρες, καθώς τότε η συνδικαλιστική ηγεσία είχε δείξει αпроθυμία για κινητοποιήσεις.

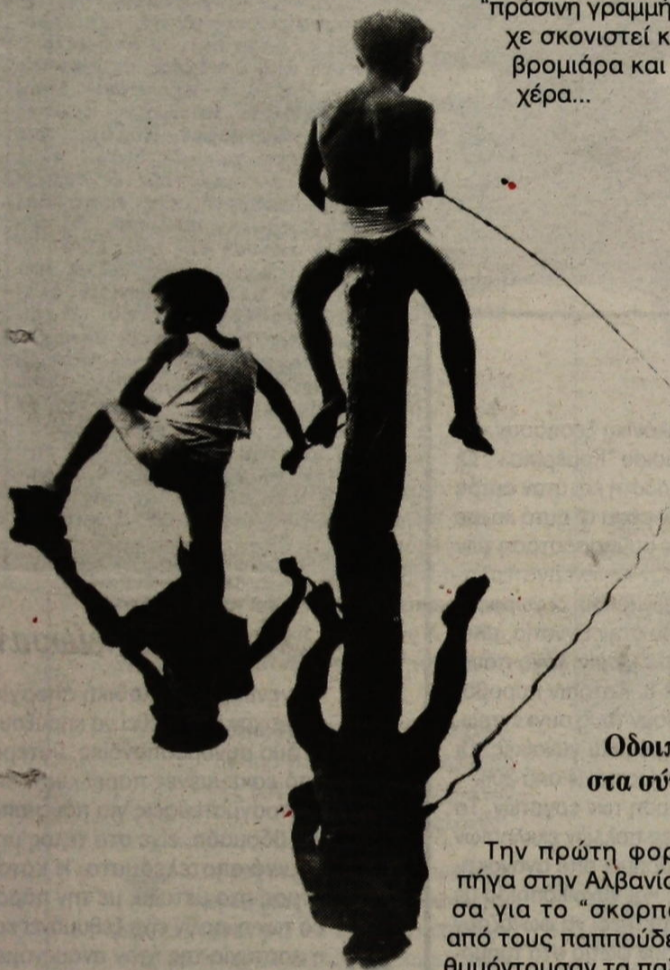
Ένας άλλος σημαντικός παράγοντας είναι η στάση που θα κρατήσουν οι εργαζόμενοι στο δημόσιο τομέα. Ήδη, οι οδηγοί λεωφορείων της Κοπεγχάγης, που υπάγονται σε μερικά κρατικά επιχειρήματα, αποφάσισαν την Τετάρτη να κατέβουν σε απεργία, ενώ την προηγούμενη μέρα πραγματοποιήθηκε διαδήλωση 10.000 ατόμων μπροστά στα κεντρικά γραφεία της ομοσπονδίας εργοδοτών.

Μια φορά και έναν καιρό...

Μια φορά και έναν καιρό ήτανε μια φυλή που είχε τέσσερις λέξεις, που τις αγαπούσε πολύ. Τις λέγανε "όπου γης και πατρίς" και ολόκληρη η φυλή ήταν πολύ περήφανη που, πρώτη αυτή απ' όλες τις φυλές, τις είχε σκεφτεί. Άσε πια που δε σταματούσε και να τις κάνει πράξη. Καθόλου δε πτοούνταν που έφτανε σκονισμένη στη Γερμανία και αγριεμένη στην Αμερική και της λέγαν ότι είναι βρομιάρα και μακρυχέρα. Μέχρι που μια μέρα ήρθε στο βασίλειο μια άλλη -σημειωτέον πολύ άγρια- φυλή και ζήτησε να κάνει το ίδιο. Δεν ήταν όμως ολωσδιόλου το ίδιο.

Γιατί εκείνη είχε περάσει την "πράσινη γραμμή" και είχε σκονιστεί και ήταν βρομιάρα και μακρυχέρα...

Οδοιπορικό στα σύνορα

Την πρώτη φορά που πήγα στην Αλβανία άκουσα για το "σκορποχώρι" από τους παππούδες, που θυμόντουσαν τα παλιά. Με αγέρωχο ύφος ανέφεραν την αλβανική διασπορά, με καμάρι το δαιμόνιο του αλβανού, που είχε φτάσει στα πέρατα του κόσμου. Κάποιους μου θυμίσαν. Απόρησα που παρέκαμπταν το παρόν: "μη βλέπεις σήμερα, σήμερα άστα να πάνε..."

Θυμήθηκα τους γείτονές τους πάλι... Ανακάλυψα ότι οι αλβανοί ήταν φιλόξενοι και καταδεκτικοί, ενώ περίμενα καχυποψία και μνησικακία (βλ. άγρια εκμετάλλευση στην Ελλάδα). Η Αλβανία δε με έλκυε και δε με απωθούσε. Ένωθα όμως διαρκώς ν' αντικρίζω κάτοπτρα και τις αντανάκλασες τους. Βλέποντας την περηφάνια για τους αρχαίους τους και την ηρωική εθνική τους ιστορία, γελούσα μέσα μου για το μυθοποιημένο παρελθόν των ελλήνων. Διαβάζοντας για τους περήφανους Χειμαριώτες αλβανούς, αναλογιζόμουν πόσοι έλληνες θα συγχύζονταν για την "πλαστογράφηση" της ιστορίας. Ξεκαρδιζόμουν όταν μια αλβανίδα φίλη μου έλεγε πως οι έλληνες άντρες -ήταν πια τοις πάση γνωστό- δεν είναι πιστοί και είναι φοβερά ζηλιάρηδες, ενώ οι αλβανοί έχουν μπέσα. Σκέφτηκα λοιπόν να επισκεφτώ τα σύνορα Ελλάδας και Αλβανίας, μήπως και ο ακροβατισμός ανάμεσα στους δύο κόσμους και τις εικόνες τους έχει βρει πιο γε-

Το κείμενο που ακολουθεί αποτελεί ένα οδοιπορικό σε ένα ελληνικό και δύο αλβανικά χωριά στα σύνορα. Ταυτόχρονα είναι και μια προσέγγιση και μια πολύ διεισδυτική ματιά στην καθημερινή ζωή, σε χώρους που μεταλλάσσονται συνέχεια κάτω από τις καπιταλιστικές σχέσεις. Προέρχεται από μια συντρόφισσα, που η ενασχόλησή της με την αλβανική κοινωνία διαρκεί ήδη κάποια χρόνια. Γι' αυτό και από το κείμενο απουσιάζει το βλέμμα του ταξιδιώτη -κι αυτός είναι και ένας λόγος που με το κείμενο δεν μπορείς άμεσα να συμφωνήσεις ή να διαφωνήσεις, πρέπει πρώτα να καταλάβεις.

ρά σκοινιά.

Η τελευταία επίσκεψη το Μάρτη του '98 επικεντρώθηκε σε μια περιοχή των συνόρων, όπου οι σχέσεις των δύο κοινοτήτων -αλβανικής και ελληνικής- είναι καθημερινές και συστηματοποιημένες. Είναι γνωστό αυτό που συμβαίνει εδώ και εφτά χρόνια σ' αυτές τις περιοχές.

Η ελληνική Εποχιά' είναι ο εργοδότης 3 χωριών στην Αλβανία, των οποίων οι κάτοικοι δουλεύουν κατεξοχήν στην περιοχή αυτή και δεν έχουν μεταναστεύσει από τους τόπους τους. Καθημερινά περνάνε από την "πράσινη γραμμή" με τα πόδια και αναζητούν δουλειά στην Εποχιά. Καλώς εχόντων των πραγμάτων βγάζουν ένα μεροκάματο και ξαναγυρνούν στα σπίτια τους. Άλλοι αλβανοί άντρες δουλεύουν μόνιμα ως τσοπάνηδες και συνήθως γυρνάνε μόνο κάθε 15 μέρες στα χωριά τους. Τον χειμώνα παρατηρείται κάποια ύφεση του ρεύματος, καθώς οι γεωργικές εργασίες αργούν. Οι τσοπάνηδες δουλεύουν όλο το χρόνο. Τον πρώτο χρόνο το ημερομίσθιο ήταν 4 χιλιάδες. Σήμερα έχει πέσει στις 3 χιλιάδες δρχ τη μέρα. Η "μέρα" ισούται με 12 ώρες πάνω-κάτω.

Οι πιο πολλές Εποχιάτισσες είναι απασχολημένες με το μαγείρεμα, καθώς στους εργάτες προσφέρεται φαγητό 3 φορές τη μέρα. Η καθεμιά προμηθεύει 2 έως 5 αλβανούς.

Τα συνοριακά κτηνοτροφικά ελληνικά χωριά είχαν αρχίσει να σβήνουν πληθυσμιακά και οικονομικά στο τέλος της δεκαετίας του '80. Καθώς η κτηνοτροφία απαιτεί πολλές θυσίες και αδιάκοπη απασχόληση όλο το χρόνο, ο νεότερος πληθυσμός είχε ήδη καταφύγει στο γειτονικό άστυ για μια "πιο εύκολη ζωή". Μόλις άνοιξαν τα σύνορα δόθηκε η ευκαιρία και στον πιο μικρό αγρότη ή κτηνοτρόφο να προσλάβει εργάτες. "Τώρα όλα τα κάνουν οι αλβανοί, εμείς έχουμε γίνει τεμπέληδες". Ιδιαίτερα οι γυναίκες μένουν στα σπίτια τους και κυρίως από το "φόβο των αλβανών" -που διαβάνουν από παντού και με τις ηλιοκαμένες τους φάτσες και τα παλιωμένα τους ρούχα παραπέμπουν σε "αγρίμια", επίδοξους κλέφτες και βιαστές όμορφων ελληνίδων- δεν τολμάνε να κάνουν πορείες μόνες μέχρι τα χωράφια και πόσο μάλλον να βοσκίσουν ζώα στα βουνά.

Μια σχέση 7 χρόνων λοιπόν, που στηρίζεται στη γειννίαση των δύο τόπων. Σε απόσταση 30 χλμ περίπου, υπάρχει το επίσημο τελωνείο. Περιττεύει ν' αναφέρω ότι κανείς δεν το χρησιμοποιεί (αυτό θα δυσκόλευε ιδιαίτερα και από άποψη χρόνου και χρήματος, γιατί, ως γνωστό, οι βίζες δεν δίνονται από τα ελληνικά προξενεία με κάποια σειρά προτεραιότητας, αλλά με αντάλλαγμα 100 έως 300.000 δρχ. στις τσέπες των ελλήνων και αλβανών μεσαζόντων,

καλοθελητών και ιθυνόντων). Εξάλλου τόσο η ελληνική αστυνομία, όσο και ο ελληνικός στρατός, δεν επεμβαίνει. "Δεν έχουν παρουσιαστεί κρούσματα βίας και κλοπών στην περιοχή". Κατά γενική ομολογία οι κάτοικοι της Εποχιάς εκτιμούν ως "γνωστούς τους" τους κατοίκους των τριών αλβανικών χωριών που "όλοι ζουν από μας και δεν τολμούν να κάνουν τίποτα". Επιπλέον η Εποχιά δεν είναι και η καλύτερη επιλογή σαν σημείο διέλευσης προς την υπόλοιπη Ελλάδα (έτσι ώστε να υπάρχει η ανάγκη του τελωνείου). Και τέλος, το οικονομικό όφελος που υπάρχει για τους έλληνες εργοδότες από την ελεύθερη μεταβόλη των αλβανών είναι κοινό μυστικό και γίνεται σεβαστό από τους παραπάνω φορείς. Εξάλλου τα δείπνα με τα περιώνυμα σφαχτά για τους αστυνομικούς υπενθυμίζουν σε όσους ξεχνούν...

Η οικονομική ανάκαμψη στην Εποχιά δεν στηρίχτηκε μόνο στην εκμετάλλευση του εργατικού δυναμικού από την γειτονική χώρα. Θα ήταν αφέλεια να πιστέψει κανείς ότι τα τετρακίνητα φορτηγάκια, τα υπόλοιπα αυτοκίνητα, τα διαμερίσματα στη γειτονική πόλη, τα ανακαινισμένα σπίτια του ορεινού Χειμερινού², που όλα αποκτήθηκαν μετά το '91, οφείλονταν στους φτηνούς αλβανούς τσοπάνηδες. Το ζωεμπόριο δίνει και παίρνει. Τον πρώτο καιρό "οι αλβανοί μας παρακαλούσαν να αγοράσουμε τα πρόβατά τους για μια κουβέρτα ή ένα χιλιάρικο". Τα ζώα των κτηνοτρόφων έχουν 5πλασιαστεί ή 10πλασιαστεί. Όλα τα ντοκουμέντα που έχω στα χέρια μου όσον αφορά τον αριθμό τους δεν φτάνουν βέβαια ποτέ στην εφορία. Αλλά αφού δεν έγιναν κλοπές και δεν (;) ασκήθηκε βία, η αστυνομία αδιαφορεί. Μερικοί οργάνωναν και άλλο εμπόριο μέσα στην Αλβανία, πχ εξαγωγή από κουβέρτες. Οι Χειμεριανοί έχουν μάθει την αλβανική γλώσσα. Οι γεροντότεροι, που είχαν ζήσει σε αρβανίτικο περιβάλλον, τη μιλούσαν και η ανάγκη να αντιλαμβάνονται τους αλβανούς στις συναλλαγές τους την επέβαλλε στους υπόλοιπους έλληνες. Όσοι κάτοικοι δεν είναι μπλεγμένοι σε εμπορικές δουλειές με αλβανούς, υποστηρίζουν ότι, τόσο το εμπόριο ναρκωτικών, όσο και η σωματεμπορία, δίνουν και παίρνουν στον τόπο. Τεκμήρια γι' αυτές τις συναλλαγές δεν έχω, πάντως όλες οι ενδείξεις της επιτόπιας έρευνας παραπέμπουν στο νόμο του "μεγάλου αρχηγού" του χωριού. Αυτός θέτει τα όρια της "κρατικής" παρέμβασης και υποστηρίζει τη διέλευση ανθρώπων και προϊόντων. Εξάλλου, η καχυποψία και η αμηχανία που δημιούργησε η παρουσία μου στο χωριό δεν έχει καμιά σχέση με την τυπική φιλοξενία που περιμένει κανείς σ' ένα κλασικό ελληνικό χωριό, παρά με μια αρχικά ακατανόητη μυστικοπά-

θεια. Η έλλειψη διάθεσης για τη φιλοξενία μου δεν οφειλόταν σε πολιτικούς φόβους (καθότι το χωριό συντίθεται από μια εθνοτική ομάδα που εποίκισε την περιοχή αυτή στα σύνορα ως εθνικόφρονα, ενώ οι ντόπιοι είχαν εκδιωχτεί κατά την διάρκεια του εμφυλίου). Οι σχέσεις των κατοίκων μεταξύ τους είναι ιδιαίτερα τεταμένες και πικρές. Από τις συνεντεύξεις που πήρα βγαίνει ξεκάθαρα η εικόνα απομονωμένων οικογενειών-σπιτιών με διαταραγμένες ή αδιάφορες σχέσεις με τους υπόλοιπους. Πολλοί το απέδιδαν στις σημερινές "μπίζνες" και τη διχόνοια που αυτές προκαλούν. Σίγουρα όμως οφείλεται και στην ανάγκη για μυστικότητα και μέτρα ασφαλείας που κάθε λαθρέμπορας πρέπει να παίρνει.

Τέλος πάντων, μετά από μέρες πιστεύω ότι τους έπεισα για το καθαρά ιστορικό μου ενδιαφέρον και λίγοι συνέχισαν να νομίζουν ότι είμαι "της ΚΥΠ". Παραπέρα με βοήθησαν με τις εξιστορήσεις τους και την φιλοξενία τους, καθώς και για να περάσω στην Αλβανία από τον δρόμο που παίρνουν οι αλβανοί εργάτες.

Πέρασα άνετα από τις στρώγκες, στα βουνά και τον κάμπο που οδηγεί στο αλβανικό χωριό, το Vjeshter, στο οποίο παρέμεινα. Με πήρα μαζί του ένας γνωστός, στους Χειμεριανούς, τσοπάνος και με φιλοξένησε στο σπίτι του. Αυτός ήταν και ο μοναδικός τρόπος για να βρω κατάλυμα στο απομονωμένο χωριό. Εξάλλου είναι και η πιο ασφαλής οδός σε μια χώρα που μαστίζεται από την ανεξέλεγκτη αυτοδικία και οπλοφορία. Οι δικές μου εμπειρίες από τα ταξίδια στην Αλβανία μοιάζουν να επιβεβαιώνουν την ισχύ του πατροπαράδοτου εθιμικού δικαίου, που ήθελε ο ξένος να προστατεύεται από τον οικοδεσπότη -ακόμη και αν ήταν κτηνόμενος εχθρός- άπαξ και πατούσε το κατώφλι του σπιτιού του.

Ιδιαίτερη εντύπωση προκαλεί η παντελής απουσία του αντρικού πληθυσμού κατά την διάρκεια της μέρας. Σε σημείο να χρειάζεται να βρω συνοδό για τις οδοιπορίες μου από το διπλανό χωριό. Το Vjeshter επικοινωνεί με μονοπάτια με τα υπόλοιπα χωριά. Το πιο κοντινό είναι μία ώρα δρόμος. Δύο φορτηγά που υπάρχουν, χρησιμοποιούνται μερικές φορές και τότε μόνο για εμπορικές δουλειές. Κατά την κομμουνιστική περίοδο, το χωριό ήταν αποκλεισμένο από το γειτονικό, τη Dimeria, με συρμάτινα συρματοπλέγματα που ανοιγόκλειναν οι φαντάροι για να παίρνουν οι μαθητές του γυμνασίου. Το συνοριακό καθεστώς που ίσχυε τότε, συμπεριλάμβανε όμως και κάποια προνόμια στην κατοχή αιγοπροβάτων και αγελάδων, που διευκόλυνε τη ζωή των κατοίκων.

Το Vjeshter πιάνει σήμερα μόνο ξένα κανάλια και καθόλου αλβανικά. Η σαπουνόπερα των 8.30 κατέχει θέση καθημερινού γεγονότος, εμπλουτίζει κάθε συζήτηση και τροφοδοτεί άπιαστα όνειρα. Συχνά συμβαίνουν διακοπές ρεύματος και αποκλείεται και αυτή η τελευταία απόλαυση. Σ' αυτή την περίπτωση πέφταμε απλά όλοι νωρίς για ύπνο.

Συνεχίζεται

1. Οι ονομασίες έχουν παραποιηθεί, όπως είχα υποσχεθεί στους πληροφοριοδότες μου. Καθώς δεν είμαι δημοσιογράφος και τα χωριά που διάλεξα για την έρευνά μου με ενδιαφέρουν ως περιπτώσεις από τις οποίες προσδοκώ να φτάσω σε συμπεράσματα για βιώματα, συλλογικές αντιλήψεις και κοινωνικές πρακτικές στα σύνορα, οι αναφορές στα πραγματικά τοπωνύμια και πρόσωπα θα δυσχέραινε μόνο τη συλλογή εξιστορήσεων και στοιχείων.

2. Έτσι έχω μετονομάσει το χωριό των συνόρων, όπου παρέμεινα για δέκα μέρες περίπου. Vjeshter και Dimeria θα ονόμαζω παρακάτω τα αντίστοιχα αλβανικά χωριά όπου παρέμεινα για το ίδιο περίπου διάστημα.